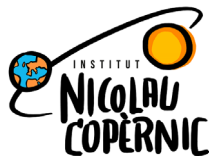
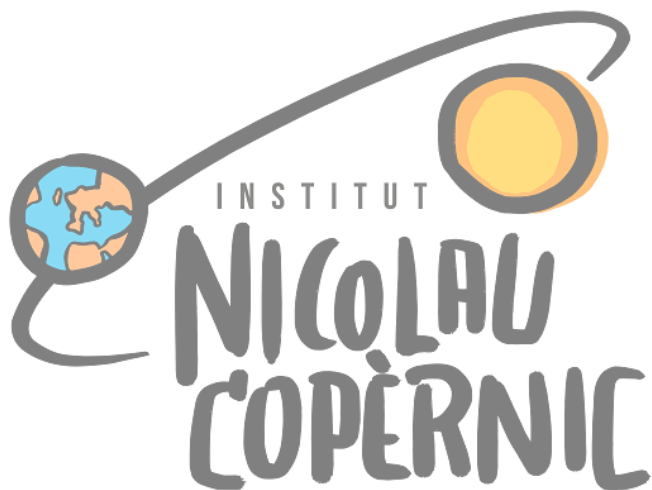

MALA SORT

Alumnes de 4t d'ESO

Curs 2023-24
Institut Nicolau Copèrnic
Terrassa

Portada: Jose Zapater Gómez

Il·lustracions: Júlia Albarrán Aragonès i Rosa Lores García

Pròleg

Amb la lectura d'aquest llibre ens espera un inquietant i fabulós passeig per un conjunt de relats que, enguany, un grup d'alumnes de 4t d'ESO de l'Institut Nicolau Copèrnic han dedicat a la novel·la negra. La novel·la negra, i la ficció en general, ens permet donar una ullada, sense que ningú ens vegi, a la vida dels altres, a la seva part més fosca: què fan quan entren a casa i tanquen la porta al seu darrere, què guarden als calaixos o sota la catifa, hi ha morts enterrats al jardí? Els altres sempre tenen secrets, i de vegades molts, i grossos.

És d'això que ens parla la novel·la negra, d'un món ple de secrets, que, per altra banda, estan demanant ser desvelats. I a nosaltres, lectors, ens encanta i ens fascina, perquè, en el més profund, ens enfronta amb zones poc conegudes del nostre propi ésser.

Diuen que els escriptors projecten sobre els personatges elements que procedeixen de la seva pròpia vida. Per això, els relats d'aquest llibre transcorren en llocs familiars com la casa o l'institut, però al mateix temps ens hi trobem magatzems i fàbriques abandonades, parcs rònecs i sòrdids, personatges confosos i sospitosos. Són històries que parlen de segrestos, venjances, mort, gelosia, soledat, amor i desamor. Històries que posen a prova la solidesa d'una bona amistat i qüestionen fins on arribaríem per aconseguir l'amor d'algú que estimem, i, més inquietant encara, tots seríem capaços de cometre un crim?

No és fàcil escriure aquesta mena d'històries, per això els autors d'aquests relats hi han treballat a fons, i, de ben segur, aconseguiran produir un cert neguit al lector, que recorrerà, àvid, les pàgines d'aquest llibre.

Núria Armengol Segura
Esriptora

ÍNDIX

Pròleg	7
No tot és el que sembla	11
L'amistat amb gelosia	35
La insanitat del policia	43
La traïció de l'amor	51
Extorsió	59
Morgue dels addictes	65
Darrere de la porta	77
La navalla.....	87
El rescat del francisco	95
Punys d'honor	101
Els milionaris	107
Epíleg	115
Agraïments.....	119

NO TOT ÉS EL QUE SEMBLA

(Olivia Fernández Bernabéu, Nerea Jurado Expósito i Noa Montes Aguilar)

La Dèlia acabava d'arribar de l'institut a casa i, com era habitual, els pares s'estaven barallant a la cuina. Ella va anar cap amunt a la seva habitació per fer els deures i estudiar per a l'examen de la setmana següent, però no es podia concentrar perquè no parava d'escoltar els pares cridant sobre com la mare de la Dèlia s'havia gastat els diners del mes que havia guanyat el seu pare una altra vegada. Les llàgrimes li queien dels ulls i xocaven contra el teclat de l'ordinador, però com més intentava estudiar més li costava retenir les llàgrimes dels seus grans ulls blaus.

En aquell moment, va veure que li havia arribat un missatge de whatsapp que era de la seva millor amiga Stella que, a diferència de la Dèlia, era força popular i parladora, sortia força i tenia molta vida social. El missatge deia que si li venia de gust quedar-se a dormir a

casa seva per estudiar i fer els deures. La Dèlia seguia escoltant els crits dels seus pares i li va dir que sí, que esperés que preguntaria si la deixaven. Sota les escales fins arribar a l'entrada de casa seva i va anar a la cuina a intentar parlar amb els pares. En arribar a la cuina va intentar cridar la seva atenció, però entre tots els crits i el merder que hi havia no ho va aconseguir. El seu pare es va adonar de la seva presència i va parar la discussió, la Dèlia li va preguntar si podia i ell li va dir que sí. Com que ja coneixien l'Stella i els semblava molt bona influència per a la seva filla, la van deixar sense preguntar molt sobre el tema. La Dèlia va tornar a pujar a la seva habitació a preparar la seva motxilla i els pares van tornar a la discussió.

Després que la Dèlia fes la motxilla per anar a casa de l'Stella, va arribar a la casa de la seva amiga. Van estar a casa de la noia fins que ja era tard. Van anar a sopar i en pujar l'Stella va dir a la Dèlia:

—Sortim, no? —la Dèlia estava confosa, mai no s'havia escapat de casa i menys havia anat de festa.

L'Stella li va insistir per sortir. Es van preparar i van posar coixins per simular que no hi eren. Van sortir per la finestra amb compte que no les enxampessin; desgraciadament la Dèlia es va ensopegar i va caure de la finestra. L'Stella va començar a riure molt fort.

—Ha ha ha, quina hòstia t'has fotut, tia —la va ajudar a aixecar-se mentre les dues reien.

Es van girar cap a la cantonada del carrer en escoltar un soroll que venia dels arbustos, van veure que es movia alguna cosa i es van espantar, però van veure que era un gat i es van quedar tranquil·les fins que van veure que tenia els ulls d'un color molt peculiar, eren liles.

Van arribar a la casa on se celebrava la festa, aquí, l'Stella li va presentar als seus amics. Hi havia un noi que li va cridar molt l'atenció, es deia Marcus, era alt, amb els trets marcats i les celles poblades, era prim i força atractiu .

L'Stella va anar a saludar el Marcus i el seu grup d'amics, li van oferir un nevadet a la seva amiga. Li va donar unes calades i va seure, després li van preguntar si la seva amiga "DÈLIA" volia unes calades. Ella, en sentir-se pressionada, li va donar unes quantes calades, va seure al costat de la seva amiga i va començar a trobar-se molt malament. L'Stella es va aixecar per anar a ballar amb un del grup del Marcus. Es va quedar asseguda al banc on hi havia el Marcus i el seu grup perquè l'Stella l'havia deixat sola. Va començar a fumar més del porro i es va començar a marejar més del compte. La Dèlia li va dir al Marcus que es trobava molt malament, i ell li va preguntar indiferentment si estava bé. Ella se'l va mirar tota pàl·lida i groga del mareig. El noi es va adonar que estava malament i li va dir:

—Et donaria una mica de beure però només tinc això —i li va ensenyar un got de cubata amb Sprite i toseina.

La Dèlia, com que estava molt marejada, se'l va prendre sense pensar i el Marcus, indiferent, li va dir:

—Eh, que té toseina.

La Dèlia, que ja havia fet dos glops ben bons, li va demanar que si per favor podia anar a buscar l'Stella mentre ella es recuperava una mica. El Marcus va fer un sospir i es va aixecar a buscar-la. Va passar entre tota la multitud per trobar la seva amiga, que havia anat a embolicar-se amb un dels seus amics més propers, específicament el seu millor amic el Moha. Els va trobar en una cantonada del bany d'homes i li va dir a l'Stella que la Dèlia s'estava trobant fatal. Ella va córrer a buscar la seva amiga i el Marcus es va oferir a portar-les a la casa de l'Stella, que era on les dues amigues es quedarien a dormir.

En sortir de la festa els tres junts van anar a l'aparcament i van pujar al cotxe del Marcus. La Dèlia i l'Stella anaven al darrere i, mentrestant, el Marcus anava escoltant música sense parar atenció a la conversa que estaven tenint les dues amigues.

—Tia, m'estic pixant moltíssim —li va dir xiuxiuejant la Dèlia a l'Stella mentre li tocava el braç.

—Què dius, tia? Aguanta't que no ens podem parar ara, que el meu pare es desperta en mitja hora i com no estiguem a casa me les carregaré —va contestar l'Stella ensenyant-li l' hora del mòbil que posava que eren les 5:36 del matí.

—Tia que com que no pari ara em pixaré al cotxe, no em puc aguantar. Stella digues-li que pari per favor —va contestar ella.

—Que no tia de veritat que arribem tard, a més si tantes ganes tens, digues-li tu. A banda no veus que ni ens està escoltant, aguanta't i ja —li va respondre l'Stella parlant més baixet.

El Marcus, que ja estava arribant a casa de l'Stella, va escoltar tota la conversa però es va fer el boig ja que li estava causant molt riure, però no tenia cap expressió a la cara.

Van arribar a casa de l'Stella i la Dèlia, tal com va baixar del cotxe, es va abaixar la roba interior i es va posar a pixar. El Marcus la va veure pel retrovisor, va riure i moments després se'n va anar sense acomiadar-se i sense dir res.

Estava a punt de ser l' hora en què el pare de l'Stella es despertava, i les noies encara no havien pujat. L'Stella va treure d'uns matolls una caixa de plàstic dur per tenir on pujar. La Dèlia es va quedar una mica confosa però no va dir res. Primer va entrar l'Stella i després li va donar la mà a la Dèlia, la qual encara anava una mica marejada. La Dèlia va entrar i va tancar la finestra. Es van començar a escoltar passos i totes dues es van espantar.

—Tia corre, estira't al llit que crec que està venint el meu pare.

La Dèlia i l'Stella es van estirar al llit i es van tapar amb la manta. El pare de l'Stella va obrir la porta i va fer una ullada per sobre a veure si estaven adormides i va tornar a tancar la porta.

—Pels pèls, gairebé ens agafa tia, una mica més i crec que no em tornen a deixar sortir de casa en mesos —va dir l’Stella encenent una llumeta per així poder canviar-se.

L’Stella es va començar a treure la roba per posar-se el pijama i dormir una mica encara que sigui, es va posar un pijama vermell amb unicorns i Delia es va començar a riure perquè justament tenia el mateix. Es van ficar al llit i es van posar a dormir.

Eren les 12:38 i els raigs de sol que entraven per la finestra van començar a enlluernar-les fent que es despertessin. Es van llevar i van esmorzar i, com que no hi havia ningú a casa de l’Stella, en acabar van agafar les coses i van sortir. L’Stella havia quedat amb els seus amics i ja de passada se’ls presentava a la Dèlia.

Es van ficar per una mena de bosc on es trobava un mini parc abandonat, on simplement quedava un banc i diversos gronxadors. En arribar ja estaven tots els seus amics allà, preparant-se un porro. Hi eren tots: el Moha, el Richie, el Jony, la Bea, el Gabri i el Marcus.

Van començar a parlar sobre la festa de la passada nit mentre acabaven el porro. El Gabri es va asseure al costat de la Dèlia i li va oferir si volia jugar a ping pong amb ell. Ella, per no quedar malament, ja que era la seva primera quedada amb els amics de la seva amiga i òbviament volia fer una bona impressió davant d’ells, li va dir que sí. Aquesta vegada li va fotre menys calades, però igualment la va afectar i no es va trobar bé.

La Dèlia es va asseure en un dels gronxadors ple de fang perquè li toqués una mica l’aire. Es trobava tan malament que no es va adonar que al gronxador del costat hi havia el Marcus. El Marcus la va veure i la va saludar, van passar uns segons i, en veure que no obtenia resposta, li va dir amb un to burleta.

—Com va anar la pixadeta d’ahir, eh? —i va deixar anar una petita riallada.

La Dèlia no va contestar, ni va posar cap expressió a la cara, el Marcus en veure que estava pàl·lida i molt feble es va preocupar i li va preguntar donant-li un petit cop a l'espatlla.

—Escolta, però et trobes bé o què et passa?

Ella li va contestar amb un grunyit afirmant que sí que estava bé, va passar l'hora i l'efecte ja li havia baixat força i es va tornar a posar on eren els altres. El Gabri entre rialles li va dir:

—Què? T'ho has passat bé, no? T'ha agradat?

Ella va començar a riure encara que en el fons s'ho havia passat tan bé com volia aparentar, li va contestar que sí, i que no li havia anat tan malament. El Gabri va aprofitar per intentar vendre-li 2 grams regalant-li 1 (és a dir, només va pagar 5 € en comptes de 10). Ella es va quedar pensant una estona perquè no sabia què fer ja que no ho havia passat tan bé quan havia fumat herba, però finalment va acceptar només pel fet de no fer-li el lleig.

Mentrestant, el Marcus havia estat tota la tarda observant-la ja que s'havia quedat preocupat. Ni ell mateix sabia per què s'estava preocupant per ella quan no la coneixia de res i a sobre li va fotre la festa perquè es trobava malament i va haver d'acompanyar-la per ous. L'Stella es va acostar a ells ja que ella estava asseguda al costat del Moha perquè tenia un rotllet amb ell. En veure que la Dèlia ja portava molt de temps parlant amb el Gabri es va aixecar una mica precipitada ja que feia estona que els estava observant. En acostar-se, la Dèlia la va saludar, però no va obtenir la mateixa resposta cap a ella, l'Stella només es va acostar al Gabri i es va asseure al seu costat.

— De què parreu, eh? —va dir l'Stella amb un to gelós.

El Gabri va contestar que només estaven xerrant una mica i comentant el seu viatge amb el porro que s'havia fumat. L'Stella no va dir res i va assentir amb el cap, però no va treure la cara de fàstic ja que s'havia posat una mica gelosa. Ella ara estava amb el Moha, però en un passat

també va tenir alguna cosa amb el Gabri, la qual cosa gairebé ningú sabia ja que ho portaven en secret.

Ja era tard i la gent començava a marxar cap a casa. Se'n van anar el Moha, el Richie i el Jony tots tres junts ja que vivien gairebé al mateix carrer. El Marcus i el Gabri també van marxar junts i l'Stella va marxar ja que havia estat deixant de banda a la Dèlia.

En veure que tots se n'anaven, la Dèlia també se'n va anar ja que era força tard i en viure més lluny que els altres hauria d'anar-se'n sola. No li agradava gaire la idea, però s'havia d'aguantar. El Gabri es va oferir a anar amb ella, però es va negar. A ella li agradaria que l'acompanyés el Marcus, però no gosava dir-li res, així que només el va acompanyar a la parada del bus. Es va quedar amb ella fins que va venir el bus i van estar parlant de coses diverses i comentant la tarda. El Gabri ja havia notat un comportament una mica estrany del Marcus amb ella, però no va dir res del tema. La Dèlia es va acomiadar d'ell amb una abraçada i va pujar al bus on només estava ella. Es va asseure al mig ja que estaven tots els seients buits i no li importava gaire on seure, només li importava arribar a casa ja que estava molt cansada. Li quedaven 5 parades per arribar a la parada del costat de casa seva i s'estava quedant adormida al bus.

Quan va arribar a la seva parada va baixar del bus i va veure un gat que li sonava estranyament familiar. Va recordar que era el gat que va veure a casa de l'Stella, però no li va donar gaire importància i va seguir amb el trajecte cap a casa seva. Pel camí va anar pensant en tot el que havia passat la nit anterior i aquella tarda perquè, encara que ho hagués passat malament en el moment en què estava col·locada, el fet que no li importés res del que l'envoltava va fer que no pensés en els seus pares i les seves baralles. Mai seria suficient per a ningú, aquesta era una de les coses que la turmentaven.

En aixecar la vista, perquè ja era a prop de casa seva, es va adonar que aquell gat amb ulls tan peculiars estava mirant-la en la mateixa posició

en què el va veure en sortir del bus. Aquest fet li va semblar rar i el gat va anar desapareixent entre uns matolls que eren a prop.

En arribar a casa, els seus pares no estaven, o es barallaven sense parar o directament no estaven a casa durant tot el dia. Semblava que aquell dia era la segona opció. Es va fer el sopar i es va posar el pijama. En acabar de sopar va intentar trucar al seu pare per saber quan arribaria a casa, però no va obtenir resposta i va assumir que aquella nit la passaria sola.

Se'n va anar a la seva habitació a reflexionar sobre el que havia passat la nit anterior i va recordar que el Gabri li havia venut 2 grams. Va pensar que potser aquesta vegada sí que s'ho podria passar bé ja que no hi havia ningú que la pogués molestar. El seu pare fumava tabac de cargolar així que li va agafar un paper per preparar un mini porro amb l'herba que tenia.

Quan el va tenir llest se'n va anar al balcó que tenia a la seva habitació per fumar-se'l. Va començar a fumar i, com que encara no estava acostumada, a la tercera calada ja es va començar a marejar. Va ajupir un moment el cap i, en aixecar-lo, el gat d'ulls liles estava davant seu a la barana. La Dèlia va deixar anar un crit ofegat i el gat se la va quedar mirant. Es va sentir incòmoda i, com que anava fumada, tampoc sabia si el gat ja hi era o acabava d'aparèixer. Es va limitar a quedar-se mirant el gat i quan va notar que el gat no se n'anava llavors va seguir fumant d'esquena a ell sense donar-li importància.

De sobte va escoltar un soroll que no semblava d'aquell gat; es va girar a poc a poc i, a part del gat, no va veure ningú més així que es va quedar mirant-lo. Aquell soroll tan estrany que va sonar es va tornar a sentir.

Al matí següent es va despertar d'allò més desubicada i se sentia molt rara amb ella mateixa. En aixecar-se del llit va veure un ganivet i es va quedar molt estranyada ja que no recordava la majoria de coses.

Els seus pares no tornaven fins a la tarda així que amb tota la calma del món es va asseure al sofà i va encendre la televisió. En agafar el mòbil

i entrar a Instagram, com feia qualsevol dia normal, va veure que algú que no coneixia li havia enviat una sol·licitud d'amistat i que tenia un missatge nou. No estava molt acostumada que la seguis gent ja que tenia pocs seguidors i eren tots gent que coneixia. No li agradava la idea d'anar acceptant a tothom.

Es va sorprendre quan va veure que la persona que li havia enviat la sol·licitud havia sigut el Marcus, i que, a més a més, li havia enviat un missatge. Es va quedar una mica parada ja que no s'ho esperava d'ell. S'ho va pensar diversos segons i li va acceptar la sol·licitud i ella també li va enviar una altra de tornada per tafanejar. Tenia una certa curiositat de saber quin contingut pujava a l'Insta. En obrir el missatge simplement va veure que li havia enviat un "Hola" super sec. Ella de seguida li va contestar amb un altre hola però aquesta vegada amb interrogants, ja que, era molt estrany tot.

Va deixar el mòbil una estona i se'n va anar a fer les tasques de casa perquè quan arribessin els seus pares estigués tot preparat i així no la renyessin. Quan va tornar al sofà on havia deixat el mòbil va veure que el Marcus ja li havia acceptat la seva sol·licitud i li havia respòs al seu missatge, però abans de llegir-lo va entrar al seu perfil i va mirar les seves destacades on tenia una sola seva i una altra on sortien els seus amics: el Richie, el Gabri, etc.

Es va quedar mirant una història en concret, on sortien ell i el Gabri. Realment havia sortit molt maco i no ho va negar, en canvi, li va despertar un estrany sentiment d'interès. Quan va entrar al missatge, el Marcus va començar una conversa i la Dèlia li va estar responnent fins que li va preguntar per què li havia obert el xat si ni tan sols havien tingut contacte. Ell sols li va dir que tenia curiositat per saber com estava i que si ella no volia parlar amb ell, no li parlaria. No s'esperava aquesta resposta per res del món i li va dir que no passava res que li parlés i que li havia semblat estrany. Després d'una estona llarga, van parlar de xorrades diverses i una cosa va portar a l'altra i el Marcus la va convidar a sortir a la tarda amb ell i el Gabri ja que anaven a quedar per fumar i passar la tarda.

Va tornar a veure el gat, es va espantar i com que havia acabat de fumar es va aixecar i va decidir ficar-se a la seva habitació. Quan estava obrint la finestra corredissa, va sentir la veu d'un humà, es va paraitzar per un moment ja que estava sola al balcó.

Estava una mica marejada i es va girar, només hi havia la presència del gat, al qual ara només se li veien aquells peculiars ulls liles. Va mirar pel balcó i no va veure ningú més, es va començar a preguntar si aquella veu havia estat del gat o només era que el porro li havia pujat massa i eren al·lucinacions seves. Sense pensar-ho dues vegades es va ficar dins i el gat es va quedar al balcó. Va tancar ràpidament les cortines perquè sentia que el gat l'estava mirant i tenia encara més paranoia. Es va dirigir al saló i es va posar a veure una pel·lícula. Se'n va anar a fer unes crispetes a la cuina i abans d'entrar va veure uns brillants ulls liles, es va espantar i simplement va tancar la porta i va tornar al saló. Es va quedar pensant si de veritat havia tancat la finestra del balcó o només s'ho havia imaginat per l'efecte del porro.

S'estava adonant que li estava entrant molta paranoia i això no li estava agradant gens, només volia veure la pel·lícula tranquil·la i en pau, però la idea de sentir-se observada la intimidava tant que només se li passava pel cap agafar alguna cosa esmolada i matar allò que l'estava observant. No es va aguantar les ganes i va fer cas a aquest pensament, va córrer cap a la cuina i va agafar el ganivet més esmolat que va trobar, el va agafar amb les dues mans i es va posar a fer crits per tots els racons de la casa alçant el ganivet. Al final es va cansar i va acabar al seu llit, però amb el ganivet al costat per si tornava aquella presència o aquell estrany gat, la cara del qual recordava sempre.

La Dèlia es va vestir i es va maquillar en 30 segons perquè estava emocionada, no sabia molt bé per què ho estava, ja que només quedava amb els seus dos amics, però realment li havia agradat que el Marcus l'hagués convidat a sortir amb ells.

Va sortir de casa i va anar directament a la parada del bus ja que havia quedat a la plaça i ella en viure més lluny que els altres sempre havia d'anar amb bus a tot arreu. De sobte, ja a la parada, va veure passar un cotxe a tota hòstia, anava super ràpid i amb la música a tot volum. Eren el Gabri i el Marcus que l'havien anat a buscar. Es van aturar just a la parada on era ella dreta.

—Et presento el meu nou joguet, Tito —li va dir el Gabri amb cara de pervertit.

La Dèlia se'n va començar a descollonar a la cara ja que li havia fet molta gràcia el seu comentari. Va veure que el Gabri era el que estava conduint i que el Marcus anava de copilot.

—Però puja que no mossega ni res —va comentar el Marcus per darrere i també estava rient.

La Dèlia es va enfilar al cotxe i va preguntar on anirien i cap dels dos li va contestar, així que va passar una mica i només es va posar a resar perquè no s'estavellessin ja que el Gabri tampoc conduïa gaire bé i no estava segura si tenia el carnet o no, però va preferir no preguntar. Van trigar uns 4 minuts a arribar a una mena de plaça, caminant només haurien trigat 8 minuts, però al Gabri li feia il·lusió anar amb cotxe.

Van seure en un banc una mica destrossat ja que la plaça estava en unes condicions una mica penoses i per això sempre estava buida i era bon lloc per a anar a fumar.

De cop van començar a trucar al Gabri però no agafava el telèfon i la Dèlia mirava tota l'estona al Marcus ja que era una mica estrany que no contestés. A la cinquena vegada ja el va agafar per fi però es va aixecar del banc i es va apartar a parlar.

El Marcus li va preguntar si tenia herba i li va contestar que sí. Va treure de la seva bossa una coseta amb l'herba que li havia venut el

Gabri la primera vegada que van quedar tots, també va treure paper i cartró però no tenia ni trinxà ni encenedor. El Marcus va treure el que faltava per poder fer el porro, mentre que el Gabri estava parlant per telèfon. Tampoc van parlar tant i només van intercanviar 4 paraules en el que portaven de tarda. El Gabri en tornar els va dir que havia de marxar i que ho sentia molt ja que havia de resoldre un problema de la seva família i històries vàries. Com que no els va explicar molt de per què havia de marxar, els va regalar una mica de xoco en forma de disculpa i va marxar.

El Marcus va començar a embolicar el porro i mentrestant van tenir una conversa d'allò més normal, parlant sobre l'institut, els seus entreteniments, etc. Abans d'encendre el porro el Marcus li va preguntar a la Dèlia si preferia anar a un altre lloc en comptes d'estar en aquella plaça ronyosa ja que ell li va confiar que no li agradava gens aquell parc, li portava molt mals records de quan era petit i encara estava en bones condicions.

Ella li va dir que no li feia res moure's i es van ficar pel descampat de darrere, on van trobar un sofà amagat i tirat enmig del bosc amb una espècie de taula muntada amb un tros de fusta i tres pals en forma de triangle.

—Buah amb sofà i tot, de putíssima mare—va dir el Marcus emocionat assegut-se en el sofà.

La Dèlia va començar a riure baixet, ja que en realitat li feia gràcia la situació. D'un moment a un altre es trobava asseguda en un sofà amb un xaval que coneixia de feia menys d'una setmana. Ell va començar a fumar el porro i li anava passant a ella. La Dèlia resava perquè no li fes mal i no es maregés i així va ser, es trobava hiper bé. Com que tots dos estaven tan fumats solament reien i deien totes les estupideses que els passaven per la ment.

De sobte, entre rialles, el Marcus va treure una bosseta i la va tirar damunt de la tauleta que hi havia, es va asseure bé i va treure la pols

blanca que hi havia dins i va començar a fer 3 ratlles. La Dèlia es va quedar una mica sorpresa ja que se suposava el que era però no li volia tampoc fer moltes preguntes per si la cagava o alguna cosa per l'estil així que només va observar com ho feia. Ell la va mirar i es van quedar mirant-se mútuament llargs segons fins que la Dèlia li va preguntar si podia provar-ho. El Marcus no estava gaire segur de si deixar-la o no perquè sabia totes les conseqüències que podrien sorgir però si ella volia que ho fes, sí, i al final ho va fer. En ficar-se la ratlla al cap de 3 segons va començar a vomitar i ell va riure i li va dir que era normal la primera vegada, però que no es preocupés ja que el seu cos no estava acostumat a aquestes coses igual que als porros.

Van passar dues hores i ho estaven passant bastant bé i la Dèlia no es trobava malament i això al Marcus li va semblar rar però no li va donar cap importància. Havien parlat de tota mena de temes i ja solament estaven tranquils parlant de qualsevol cosa fins que la Dèlia va treure el tema de com de boig li semblava estar allà amb ell emporrada i amb una ratlla de coca. El Marcus li va confessar d'alguna manera que a ell també li semblava rar ja que no solia mai quedar amb noies o parlar d'aquestes coses. A la Dèlia això li va sonar una mica rar perquè ho deia amb un to que la va confondre una mica, però ho deixar passar.

Ella li va dir que des de fora semblava una persona molt diferent al que era en realitat i que se sentia realment còmoda amb ell. Ell tampoc es va sorprendre molt i es va quedar callat, van estar així un llarg temps. El Marcus es va girar i va estar mirant-la. Quan la Dèlia se'n va adonar que l'estava mirant es va girar també, es van mirar i en de sobte el Marcus li va fer un petó. La Dèlia li va seguir el petó.

Va passar una estona i ja era bastant tard i van decidir anar-se cap a casa. El Marcus la va acompanyar, encara que ell sabia que vivia literalment a l'altra punta i que després li tocava anar-se'n caminant. Després del petó no van comentar res més i van fer com si res hagués passat, però tampoc era incòmode per a cap dels dos.

En arribar a casa seva, la Dèlia va veure que només estava la seva mare ja que el seu pare arribava molt tard de treballar. Va sopar i se'n va anar a dormir, no tenia moltes ganes de parlar amb ningú en aquell moment.

Després d'aquella tarda la Dèlia va començar a quedar més seguit amb el Marcus, gairebé cada tarda. Anaven a la cabanya, l'havien convertit en el seu lloc de cites, fins i tot l'havien decorat a la seva manera. Altres tardes solia quedar amb l'Stella o amb tot el grup però normalment li venia més de gust quedar amb el Marcus, la feia sentir bé, com si no existís cap mena de problema en el món i se sentia segura, que era el més important per a ella.

Gairebé sempre que quedaven el que feien era fumar, ficar-se ratlles o provaven un altre tipus de drogues i així passaven les tardes; altres vegades feien un altre tipus de plans com agafar el cotxe del Marcus i perdre's per algun lloc. Mai tenien res planejat, només deixaven que fluís sol. La Dèlia va perdre tot tipus de contacte amb l'Stella i els del seu grup, els veia, però molt poc i gairebé mai parlaven ja que, la Dèlia es va començar a saltar classes per tal d'anar-se'n amb el Marcus a fer un volt i ficar-se alguna cosa per trobar-se bé. Va arribar un dia que va començar a no anar a classe directament, moltes vegades es quedava adormida a la cabanya fins al dia següent i li mentia a la seva mare dient que estava a casa de l'Stella o d'una altra companya de classe.

El Marcus moltes vegades intentava parlar amb ella però no li feia gaire cas. Una tarda van quedar com sempre i aquesta vegada van agafar el cotxe del Marcus i van anar a beure a un mirador que no estava molt lluny d'on vivia ell. La Dèlia li va preguntar si aquella nit podia anar a casa seva a dormir com havia fet ja diverses vegades, però ell li va dir que no i que hauria de parar, havia d'anar a dormir a casa seva i no estar sempre al carrer, ja que no li agradava gens i es quedava molt preocupat per ella per si li passava alguna cosa.

Ella li va contestar molt seriosa que era l'última vegada i que si us plau la deixés solament aquella nit. Ell va acceptar i a l'hora de marxar de

casa de la Dèlia, no hi havia ningú de la seva família perquè treballaven de torn de nit, cosa que feia que fos fàcil per ella no dormir a casa. Es quedava a dormir amb ell i ben d'hora al matí sortien junts una altra vegada.

Van arribar cansats a casa del Magnus i van anar directes a l'habitació a dormir. A mitjanit, la Dèlia es va llevar per agafar alguna cosa per menjar, ja que no havia sopat res, i a sobre tenia molta necessitat de fumar-se encara que fos un cigarret. Va anar directa a la cuina a agafar unes galetes i després va sortir a la terrassa a fumar-se un cigar que va agafar de damunt de la vitroceràmica de la cuina.

Mentre s'estava fumant el cigar se li va començar a ennuvol·lar la vista i no parava de gratar-se els ulls fins que va veure una ombra una miqueta estranya però molt coneguda. Era el puto gat una altra vegada va pensar, però no li va fer cap tipus de cas. Ella sabia que es trobava una altra vegada allà observant-la. La Dèlia va començar a mirar el gat i va veure que tenia els ulls liles i que en veritat tenia el seu encant tot i que no aconseguia entendre per què cony sempre el veia i tenia una tremenda incomoditat en tenir-lo a prop. No podia explicar com se sentia.

De cop el gat va saltar i es va posar més a prop de la Dèlia. Ella es va aixecar de cop per anar dins de la cuina. Aquesta situació li resultava familiar, era com quan va dormir amb un ganivet i li va venir aquest flashback del per què va dormir amb el ganivet i va anar a buscar el gat dels ous. Va veure que el gat va entrar darrere d'ella i estava a la cuina i es va començar a espantar molt i va començar a xisclar.

—QUÈ CONY VOLS, PUTO GAT FASTIGÓS? VES-TE'N JA!

—No me n'aniré enlloc, Dèlia —li va contestar el gat.

La Dèlia va fotre un xiscle i va agafar una ampolla de vidre que tenia just al costat de la taula de la cuina, la va partir amb la vorada i li va

llançar contra el gat donant-li justament en els ulls. Això va provocar que un ull li comencés a sagnar. El gat va començar a fer miols de dolor. El Marcus, en escoltar tants xiscles i l'ampolla trencar-se, es va llevar corrents cap a la cuina i va veure a la Dèlia plorant al terra. Li va començar a preguntar que, què collons havia passat perquè no entenia res.

—És el maleït gat aquest, no para, no em deixa en pau, i a sobre m'ha parlat, Marcus, m'ha puto contestat —va dir super alterada.

El Marcus seguia sense entendre res i va veure que sobre la vitroceràmica hi havia el paquet de tabac i la bosseta amb una mica de coca al costat. Va pensar que s'havia fotut tant que per això deia aquestes coses. La va acompanyar al llit i la Dèlia va caure rendida i es va adormir mentre el Marcus es va quedar pensant tota la nit en el que acabava de succeir i no aconseguia entendre res. Ella li havia explicat coses rares amb un gat, però un gat que parla i tot aquest tipus d'històries no les arribava a entendre i es va quedar molt ratllat.

Al matí següent la Dèlia sí que va anar a l'institut perquè el Marcus la va obligar a fer-ho, ja feia setmanes senceres que no hi anava i no era molt normal. Estava en el seu últim any i no podia malgastarlo d'aquesta manera.

Al matí, tot esmorzant, ningú havia parlat del tema ni havia comentat res. El Marcus es va oferir a portar-la amb el cotxe i durant el trajecte tampoc van parlar de res només hi va haver silenci per part dels dos. El Marcus estava preocupat per la Dèlia, havia arribat a un punt que ja no li semblava normal. La Dèlia ja no era la noia que havia conegut feia un temps i ja començava a fer-li por estar amb ella.

Aquella tarda, el Marcus i la Dèlia havien quedat en aquella cabanya on tants records havien construït. La noia, en arribar va veure al Marcus assegut en el petit sofà, estava molt seriós i ella, veient per on anava la situació, es va enfadar i li va dir:

—Ara què et passa? —li va dir en un to alt i defensiu.

Ell, en canvi, estava intentant estar el més serè possible, perquè si ell es posava nerviós sabia que al final acabaria molt pitjor la discussió del que tenia planejada.

—Dèlia, has de parar amb tot això, no t'està fent bé i ho saps — va dir el Marcus en un to preocupat i calmat per intentar relaxar la situació, la qual cosa no va funcionar.

—Ah, així que ara et preocupes per mi? Tot això és culpa teva i ho saps. Ara no vagis santet dient-me això com si t'importés —va cridar la Dèlia donant-li una puntada a la taula improvisada que havien construït aquells dos adolescents.

—M'importes, Dèlia, ho saps. Estàs així perquè tens mono. No veus que estàs suant i estàs molt inquieta? Mira't, no estàs bé, necessites anar a un professional que t'ajudi.

—No necessito ajuda, el que necessito és que tothom em deixi en pau. Ah, i no pensis que se m'ha oblidat el que em deus, em vas dir que em donaries una anfeta com la que em va donar el Gabri —va dir la Dèlia assegant-se al seu costat, posant la mà perquè li donés la bosseta que tant necessitava i feia dies que demanava.

—No et donarem res, no et fa bé. Vull que deixis de consumir, Dèlia, estàs fent mal a tothom del teu voltant.

—Què dius? No li faig mal a ningú.

—Ah, no? Quant fa que no quedes amb l'Stella? Perquè pel que jo sé, no li contestes els missatges i quan la veus amb els altres, no li parles, de fet la ignores.

—D'acord, pot ser, però, i què? A ella tampoc no li importo, només esteu fent això per apartar-me d'ell.

—D’ell? —el Marcus es va quedar pensant perquè no sabia a qui es referia—. No et refereixes a aquest gat, oi?

La Dèlia es va quedar callada donant a entendre que era això.

—Déu Meu Dèlia, no és pel gat. T’estàs ratllant perquè tens una addicció i t’està entrant la paranoia.

—Marcus no em fotis la bronca com si fossis el meu pare —es va aixecar i es va tirar els cabells cap enrere, va treure el mòbil deixant-lo en el reposabraços contrari al Marcus.

En aquell moment, a la Dèlia li va arribar una trucada del Gabri, el qual la trucava per anar a agafar els seus opiacis setmanals. El Marcus i la Dèlia es van mirar i el noi d’ulls castanys va agafar el mòbil i la Dèlia va intentar treure-li.

—DÓNA-ME’L!

Els dos van estar forcejant pel mòbil, i la Dèlia, en no saber com aconseguir-lo i en veure que clarament el Marcus era físicament més gran que ella, va començar a desesperar-se.

Enmig de la baralla, com a última opció a la Dèlia se li va ocórrer tirar-li una pedra per distreure’l, i ho va fer. Li va donar molt fort al Marcus, cosa que va fer que el deixés inconscient al terra. La Dèlia va aprofitar per agafar el seu mòbil i els diners que tenia a la butxaca, també va trobar una bosseta de plàstic amb una pols que ella mai no havia vist abans; tenia un color molt estrany però com que tenia molt de mono, el va esnifar sense pensar-ho dues vegades.

En el trajecte que va haver de recórrer per trobar el Gabri, es va trobar al gat negre que l’esperava darrere d’uns arbustos que ja coneixia, els mateixos arbustos d’on va sortir quan va ser a casa de l’Stella, on va començar tot. Allà el gat negre li va dir:

—Ho he vist, has fet bé fent que no ens separin —va dir mentre fregava el seu cap i envoltava el cos de la noia prima —. Ja saps el que has de fer ara, oi? —la Dèlia va assentir, va treure de la butxaca de la seva jaqueta una petita navalla i es va disposar a buscar-la.

Entre els arbustos i els arbres, va trobar un petit esquirol amb una ferida a la pota, semblava que acabava de caure del seu cau a l'arbre. En aquell moment la Dèlia va dir:

—Haig d'acabar amb el teu sofriment, amiga, és el millor, i el correcte.

Ja podeu imaginar què va fer. Millor no entrar en els detalls. Després del que va succeir, la Dèlia, encara en els arbustos amb plans d'anar al lloc de quedada per a enxampar el Gabri, va anar davant de la casa de la que en el seu moment va ser la seva millor amiga, l'Stella.

Va sentir com l'Stella parlava amb algú sobre ella i, com que no sentia bé, va aixecar una mica el cap per veure de què parlava.

L'Stella estava parlant amb una amiga seva sobre anar a casa seva perquè la noia prima, la Dàlia, no li contestava. L'Stella va anar tan ràpid com va poder cap a la casa de la seva abans millor amiga.

D'altra banda la Dèlia, en haver pres el que contenia la bosseta que tenia el Marcus, estava molt marejada i desubicada, però continuava tenint mono, així que va tornar a prendre aquella pols de color tan estrany. En prendre allò va fer que el camí cap a casa seva se li fes molt feixuc. El que per a una persona sòbria hagués estat 5 minuts, per a la pobra noia van ser 20.

D'altra banda, l'Stella es va quedar davant de la casa de la seva amiga, pensant en moltes coses, en records i què fer. L'Stella no sabia si explicar-li a la mare de la Dèlia que ella es drogava. Sentia que traïa a la seva millor amiga, però va ser ella la que la va ficar en aquest món replet de drogues així que no s'ho va pensar dues vegades i va anar a veure-la. Va entrar i va trobar la mare de Dèlia en el sofà veient la tele:

— Oh, hola, Stella! Què fas aquí? La Dèlia no està a casa.

—Sí, sí, ja sé que no està a casa. En realitat vinc a parlar amb tu d'un tema que em preocupa.

—Sí, sí clar. Què passa, Stella?

—A veure. Fa uns mesos, l'última vegada que la Dèlia es va quedar a dormir a casa meva, la vaig animar a anar a una festa perquè vaig pensar que seria divertit i ho va ser però des d'aquesta festa Delia ha canviat molt. Un amic li va oferir un “nevadito” i ella li va donar unes calades, però perquè se sentia pressionada. Jo només la vaig a fer-ho perquè no creia que passaria res. Li va agradar molt la sensació i va començar a fumar cada vegada que sortia de festa fins al punt que va començar a comprar grams de maria per fumar ella cada vegada que se sentia malament o s'avorria. Vaig parlar amb ella perquè em preocupava que es pogués estar enganxant, però em va dir que no em preocupés. Vaig intentar creure-la, però...

—Però, què?

—Li vaig veure pastilles, bossetes de cocaïna i una xeringa amb opiacis en un calaix. Jo pensava que només fumava, però m'havia estat mentint tot aquest temps. Em vaig enfadar amb ella i vam tenir una discussió fins al punt que va començar a tirar coses i vaig decidir anar-me'n. Des de llavors ja no em contesta els missatges de whatsapp ni a les trucades. Quan la veig m'ignora o em parla malament i sempre va drogada. Estic molt preocupada, no sé què fer i he hagut d'acudir a tu. Ja no sé què fer amb ella i no vull que la castiguis tampoc perquè no serviria de res.

La seva mare no semblava enfadada, semblava tranquil·la, i va haver-hi uns llargs minuts de silenci.

—No la castigaré, la portaré a un centre de desintoxicació.

De sobte es va sentir la veu de la Dèlia cridant que no i es va sentir també com va anar corrents cap a la porta. L'Stella i la mare es van espantar i es van adonar que la Dèlia havia escoltat tota la conversa que havien tingut.

La Dèlia acabava d'escoltar que la seva mare i la seva millor amiga havien parlat de portar-la a un centre de desintoxicació. Es va posar a córrer cap a la cabanya i quan es va fer de nit va tornar a casa seva. Allà, la seva mare seguia en el mateix lloc i la Dèlia es va asseure al seu costat amb la intenció de parlar.

—Dèlia, saps què és el millor per a tu, necessites ajuda —va dir la mare amb la veu baixeta i calmada.

—No, no aniré enlloc i res m'ho impedirà —la Dèlia va pujar les escales i es va tancar a la seva habitació tota la nit.

Al matí següent la Dèlia va baixar les escales i va anar a preguntar alguna cosa a la seva mare quan just va veure 3 homes bastant alts i forts asseguts en la taula.

La Dèlia no entenia res, però després va recordar la conversa del dia anterior. Va intentar marxar corrents, però un home bastant fort la va agafar i no ho va permetre. La Dèlia estava cridant que la deixessin anar, però, com que no ho van fer, es va rendir:

—Mama, de què va tot això? De veritat em vols fer això?

—Filla, és el millor per a tu i no consentiré un no com a resposta.

—ETS LA PITJOR T'ODIO! EM VOLEU SEPARAR D'ELL, OI?

—Dèlia, relaxa't, ho fem pel teu bé!

—No, no, no... EM VOLS SEPARAR D'ELL I NO HO PERMETRÉ!

—De qui, Dèlia!? De qui estàs parlant?

La mare intentava baixar la veu per calmar la situació, però no va funcionar.

—No vull tornar a veure't mai més, mama.

Els homes es van limitar a agafar-la i se la van emportar dins del manicomi. Li van estar fent proves de sang i molts tests. La Dèlia tenia molts talls als braços i cames i cridava molt sempre que la ficaven a les cambres obscures. La Dèlia estava realment malament, era un cas molt complicat. Al principi havia d'estar 24 hores en vigilància perquè els feia por als professionals que se suïcidés.

Van passar 2 mesos i la Dèlia no havia canviat molt. L'havien de sedar sempre que li anaven a punxar alguna cosa, ningú la venia a veure, però de tant en tant parlava amb el gat i amb el Marcus així que es quedava tranquil·la.

Als 5 mesos, la Dèlia tornava a ser més callada però més feliç. Se li notava que havia tornat a pujar de pes i estava molt millor, però encara no era segur que tornés a sortir.

I per fi, als 10 mesos, algú va venir a veure-la. No li van dir qui era per veure si sortia de la seva habitació. Va anar a la sala i es va asseure a la taula. Al fons de la sala va aparèixer una silueta i per fi va veure qui era, era l'Stella.

—Stella! Per fi! no pensava que vindries.

—Clar que he vingut, quan m'han deixat. M'alegro molt de veure't millor, Dèlia.

—Sí, bé, he patit molt sent aquí dins però, sí.. estic millor!

—Ja, la teva família té moltes ganes de veure't.

—I el Marcus?

—Mmh.. Marcus? Què vols dir amb ell?

—Que si no m'ha trobat a faltar. Em vol veure?

—Dèlia no sé què t'haurà passat, però el Marcus està sortint amb la Bea, no us parreu des que vas discutir amb ell.

—Q-què? Això no és possible...

L'AMISTAT AMB GELOSIA

(Adrià Torrell de la Fuente)

7 del matí, poc menys d'una hora per començar les classes.

Al barri de Sant Andreu, a Barcelona, va de camí cap a l'institut un noi jove que es diu Òscar, un noi de 17 anys que cursa 2n de batxillerat. Són gairebé les 8, tothom ja està esperant a la porta per poder entrar. En ser gairebé l'hora, la Carla, amiga del Javier, es troba a l'entrada parlant sobre els exàmens que tenen pendants aquella setmana. Ja és l'hora, tothom ja entra cap a classe. L'Òscar i la Carla van junts, però no s'asseuen gaire lluny. Ella, últimament, veu que l'Òscar està molt estrany, se'l veu com atontat, o millor dit, enamorat. Mentre que no hi és la professora a classe, la Carla s'apropa i comencen a parlar. Li comenta que últimament està molt rar i que li agradaria saber què li passa, què amaga.

—Òscar, fa dies que et veig estrany.

—Doncs... És que... és igual. A mi no em passa res, per què ho preguntes? —li respon l'Òscar.

Arriba la professora i ràpidament la Carla s'asseu al seu lloc, però no se la veu molt convençuda.

Passen dues hores, l'hora del pati està a punt d'arribar. A la classe, tothom està desesperat per sortir a esmorzar; aquests moments previs al descans es fan eterns per a tots, però sobretot per la Carla i l'Òscar. És l'hora! Tothom surt de classe a tota hòstia, però, com sempre, ells dos sempre es queden els últims. En arribar al pati es posen junts en un racó on no hi havia gaire gent.

—Òscar, tenim una cosa pendent de parlar. Em preocupes molt, recorda que som millors amics i sé quan estàs bé o malament i, últimament, veig que estàs molt feliç i me n'alegro molt que estiguis així, eh? Però com millors amics que som m'agradaria saber quin és el motiu.

La Carla tota nerviosa per saber què li passa al seu amic, d'una manera o altra li vol treure de la boca el motiu.

—A veure, tia.. no és fàcil el que t'he de dir, però... Carla, estic enamorat, no d'una noia, sinó d'un noi... Demà a la tarda el veuré, per cert, es diu Ferrero i és un noi alt i prim, té els cabells una mica curts, tipo degradat i els té de color negre. És un gran noi, perquè em valora molt i estic completament enamorat d'ell.

—En serio, tio? Jo m'imaginava que era una altra cosa, però ostres, m'ha xocat molt aquesta notícia, no tinc res en contra, al contrari, et felicito.

—Estàs bé, Carla? És que de cop i volta la cara t'ha canviat completament —diu l'Òscar no gaire convençut.

—Estic bé...

Sona el timbre per tornar a classe, no molt convençuts van cap a l'aula, a la Carla li passa alguna cosa, sí, sí, alguna cosa. Per sort queden poques hores per tornar a casa i a la Carla se li fan eternes, a més a més els toca català i matemàtiques, les pitjors assignatures que poden tocar per acabar el dia. Ella molt trista decideix tancar els ulls.

El professor de català diu...

—Hola nois, avui us explicaré el que us podeu trobar quan arribeu a l'època de les PAU.

Només en escoltar això la Carla s'adorm; passa l'hora sencera i encara segueix dormint.

Fan el canvi de classe, però ella segueix igual, dormint. Abans que soni el timbre per anar a casa es desperta, el professor dóna per finalitzada la classe. El professor s'apropa i li diu:

—Carla, t'has adonat que has estat dormint durant les dues assignatures? No és molt normal en tu, aquesta vegada t'ho deixo passar, però a la pròxima aniràs al despatx de la directora.

L'Òscar espera a la Carla com cada dia, sempre marxen junts cap a casa, perquè viuen gairebé al costat.

—Òscar, avui marxo jo sola perquè vaig a un lloc i faig tard. Adéu!
—diu la Carla.

—Molt bé, d'acord. Adéu! —li respon l'Òscar.

Els dos marxen, la Carla, molt trista, va cap a casa. Mentre camina pel carrer tota sola, poc a poc li cauen les llàgrimes. Abans de creuar l'avinguda per arribar a casa seva de cop i volta veu un gat negre amb

un ull negre i l'altre lila. Tota encuriosida, es queda mirant-lo i, el gat també es mira la Carla fixament. El semàfor per a peatons es posa en verd, tot just el portal de l'edifici està davant, ella tota convençuda entra al portal.

Arriba a casa i troba a la seva mare menjant a la cuina, la mare com sempre li pregunta:

—Hola filla! Ui, conec la cara que portes, què ha passat?

—Ai mare, bueno m'ha passat una cosa, però és igual, és una tonteria —diu la Carla.

—Per mi les coses que et passen no son una tonteria, va filla, diga'm-ho, és que poques vegades t'he vist així tan enfadada.

—Deixa'm en pau!! — diu la Carla tancant la porta de la seva habitació i plorant.

En sortir de l'habitació amb la cara mirant cap al terra es torna a trobar a la seva mare a la cuina i aquesta decideix no preguntar-li res perquè amb la resposta que li ha fet la filla, no li han entrat més ganes de preguntar. La mare se'n va a treballar i la Carla es queda tota sola a casa.

De cop se'n recorda que el Javier li va dir que demà es veuria amb el seu xicot. Mentre dina, a la Carla se li acut una cosa, una cosa molt dolenta.

—Demà ho veurem tot —pensa per ella mateixa.

Arriba el dia, el dia més tràgic que marcarà la vida d'algú. Han passat les hores, després de sortir de classe la Carla es dirigeix cap a casa seva. Coneix un polígon industrial on no sol haver molta gent, va en busca del xicot de l'Òscar.

El Ferrero va de camí cap a casa de l'Òscar, després d'una estona arriba al portal, i allà troba una noia alta i prima. Saps qui pot ser?

La Carla li pregunta al noi que cap a on va, ell tot curiós li pregunta qui és. Quan sap que és l'amiga de l'Òscar es presenta. La Carla li ofereix un caramel amb l'excusa de que era com una benvinguda. El Ferrero l'accepta però el que no sap és que aquell caramel té un líquid per dormir a la gent. Se'l menja i acaba al terra. La Carla agafa al Ferrero i se l'emporta al polígon, on té un petit magatzem dels seus pares.

En aquell magatzem hi ha una cadira al mig i tot està ben fosc. El Ferrero es troba assegut i amb les mans cordades a la cadira. Ningú no sap res...

Mentrestant, l'Òscar veu que el Ferrero no arriba, ni tampoc contesta els missatges. Ell encara no sap res i al final decideix trucar a la policia.

El policia agafa el telèfon...

—Bona tarda, ha trucat a la Guàrdia Urbana, que ha passat?

—Policia? És una cosa molt urgent, la meva parella no dona senyals de vida, en teoria hauria d'estar amb mi però no està, a veure si li ha passat alguna cosa. Ostres, recordo que li vaig dir a la meva amiga fa molt de temps que un dia el volia portar a ensenyar-li el magatzem de la meva amiga.

—Quan vostè acabi la història ja farem algo, però de moment no farem res.

Com veu que no li fan cas, decideix trucar als Mossos d'Esquadra, però tampoc no li fan gens de cas. Tot enfadat decideix prendre's la justícia per la mà.

Passen els dies i el Ferrero encara no apareix, L'Òscar des de fa dies insisteix a la seva amiga Carla que si sap alguna cosa del seu xicot. Li explica una mica tot el que ha passat, que havien quedat junts i que de cop no va aparèixer i que tampoc no li contestava els missatges.

L'Òscar no para d'insistir a la seva amiga perquè li digui on està el Ferrero, però no hi ha manera. L'Òscar se'n recorda del magatzem que tenen els pares de la Carla. Recorda que un dia la Carla li va dir que allà hi tenien màquines però que no hi havia gent que treballava allà.

Ple de curiositat, l'Òscar va cap al polígon on es troba el magatzem.

Abans que arribi al lloc, la Carla li envia un missatge dient que el seu xicot està allà. L'Òscar va corrents fins a la porta, quan va arriba al magatzem i obre, el primer que veu és el seu xicot assegut en una cadira i amb les mans cordades. El primer que sent en veure'l és un amor i una felicitat increïbles per haver trobat l'amor de la seva vida. El magatzem està buit, només hi ha el Ferrero. L'Òscar diu:

—Has sigut tu, Carla!! Això no m'ho esperava pas. Érem millors amics i mira el que has fet ara. Penses que em quedaré tan tranquil?

—Què collons fas aquí? Tu no estimes al Ferrero, el mataré i seràs meu!

—Com que seré teu? M'estàs dient que...

—Diga-ho, diga-ho. Estic enamorada de tu

Tot està ple de sorolls, però en escoltar això es fa el silenci de cop.

L'Òscar li fa un petó molt intens al Ferrero i li treu totes les cordes que el lliguen a la cadira. Finalment ells dos van marxar cap a la policia, però abans de sortir per la porta l'Òscar diu:

—M'encarregaré que acabis morta, ja veuràs, ja...

Els dos marxen cap a la policia a denunciar tots els fets, però una altra vegada ningú no es creu res. El Ferrero està plorant per l'Òscar li diu que es quedi tranquil perquè ja li passarà alguna cosa.

Al dia següent...

Són les 8, el dia torna a començar, al carrer no es veu cap cosa diferent, tot sembla normal. Passen les hores, les hores fins que acaben les classes, la mare de la Carla està molt estranyada perquè la seva filla no apareix. A mitja tarda rep una trucada.

—Bona tarda, som la policia, vostè és la mare de la Carla? Li volem acompanyar en el sentiment, acabem de trobar a la seva filla apunyalada i dessagnada a Sant Adrià del Besòs.

LA INSANITAT DEL POLICIA

(Ibai Aroca Hinojo)

Tot va començar una vegada en un carrer que estava a uns minuts de l'institut. Un noi caminava per allà, el seu nom era Alfonso Mira i no semblava gens content, de fet, mai havia estat content en la seva vida. Estava caminant per aquest carrer de camí a l'escola quan va mirar el rellotge i es va adonar que arribava tard un altre cop i llavors es va posar a córrer. Quan va arribar va veure la porta plena d'alumnes (bàsicament els seus companys d'institut) i com que va veure que encara no havien obert es va posar a dormir per recobrar energia, però quan es va despertar ja era tard i va entrar amb pressa. En entrar tots, absolutament tots, van dirigir la seva mirada cap a ell perquè es veia molt cansat. Uns cinc nois que estaven asseguts davant de la taula de la professora van riure d'ell i la professora va dir:

—Alfonso! Ja és la Trenta-cinquanta-sisena vegada que arribes tard! Però què et passa?! Si continues així mai seràs una persona normal que sap aplicar els coneixements!!! Com pots ser així?!

Després d'això la professora va expulsar a l'Alfonso de l'institut durant uns dies i l'Alfonso se'n va anar amb més ràbia que mai.

L'Alfonso enfurismat va dir:

—Les persones són monstres de companys, m'encarregaré que no em tornin a usar com a un objecte mai més! —llavors va córrer a la botiga d'armes més a prop d'ell, però en l'intent un portal vermell-taronja va aparèixer a la seva cara i s'estava obrint més i més fins que va tocar el terra. L'Alfonso va marxar enrere uns tres passos per després dir:

—I tu qui ets?

—No et preocupis per saber sobre mi, he vingut a ajudar-te amb els teus problemes diaris —. Va respondre la mà i llavors van començar una petita conversa:

—Però com saps això?

—Oh? Que com ho sé? Joestic a tot arreu, puc veure tot el que succeeix en aquest món. Estic buscant a algú que m'ajudi a dir a aquests humans com són les coses.

—Em sona interessant, com et puc ajudar?

—No cal que facis res, només has d'entrar a la meva dimensió per aquest portal i canviaré el teu jo.

—No sembla segur, ho sento, però he de passar de la teva oferta.

—Vaja... quin deshonorat que ets, he aparegut per donar-te una nova vida i encara tens els nassos de rebutjar la meva oferta.

—No em fas por!

—Pensava que no volies que et tornessin a utilitzar com a un objecte.

—I no vull, però tampoc crec que es mereixin això.

—Molt malament, company, molt malament, t'he de ficar a dins pel meu compte.

—NO HO FARÀS!—sense escoltar a l'Alfonso Mira li va agafar el peu mentre que el senyor Mira tractava d'escapar però era inútil.

—VINDRÀS AMB MI VULGUIS O NO!

—NOOO!

Llavors la mà va portar a l'Alfonso dins del portal i va haver de quedar-se a la dimensió del diable. Van posar al noi en una espècie de càpsula, fent servir la seva imaginació, el van convertir a poc a poc en dimoni amb tota la seva memòria del seu propi personatge. Uns minuts després van terminar de transformar al senyor Mira. Ara formava part de l'equip dels diables i es deia "Fells Infern".

—Em sento com una persona diferent, noto un gran poder ocultant-se en mi. Ara sí que puc tenir la meva revenja, hahahahaha.

—Veus com no ha sigut tan dolent?

—Ho veig, tens raó—. Aquell mateix moment el nou Alfonso Mira, el Fells Infern, li va demanar al rei dels diables que el deixés sortir a la superfície i això és el que li va dir el rei:

—Endavant! Després de tot els de la superfície han d'aprendre algunes maneres.

Dit això el Fells Infern va pujar a la superfície i va atacar a tota la ciutat. Ho tenia tot plantejat, primer atacaria a totes les persones que es trobaven a l'institut, després aniria pels seus familiars i finalment usaria els seus poders amb una persona forta i aniria a buscar a la resta. Llavors va seguir el seu plantejament pas a pas, però no tot li anava perfecte, ja que un policia, que estava molt lluny d'on es trobava el Fells Infern, i no era un policia normal, ni de lluny, era un gran heroi per a molta gent tenint la capacitat de la superintel·ligència i era molt diferent de l'Alfonso, qui després de sortir de la càpsula va ser el Fells Infern, ell ja va detectar que un incident com aquell podia passar i llavors li va comentar al seu equip que havia de marxar amb l'aprovació del seu equip i se'n va anar. El Fells Infern, per l'altra banda, ja estava atacant l'escola, però els companys que més odiava havien pogut sobreviure.

—Vosaltres! Ara sí que esteu morts! —va dir el Fells Infern abans de fer-los desaparèixer per sempre, però el policia el va detenir utilitzant un taser i el diable va cridar de dolor mentre que els nois van corrien molt lluny del Fells Infern, o sigui tot el que podien. Llavors el diable titellaire va veure que els nois no estaven i es va girar cap al policia tenint una petita conversació:

—Per què els deixes anar?

—No em puc permetre que facis mal en aquesta ciutat.

—Només vull la meva revenja!

—La revenja és dolenta, només ens portes problemes a tots nosaltres.

—Grrrr. Ara veuràs!

Això ja dit el Fells Infern va invocar unes cordes per atrapar el policia, però el policia no es va molestar en quedar-se en el mateix lloc i va reaccionar esquivant totes les cordes. El policia va treure la seva pistola

i va intentar disparar, però el diable li va agafar la pistola abans que ho fes. El policia es va quedar sense beneficis amb els que comptar, per tant, el policia va decidir lluitar cos a cos amb el Fells Infern que va terminar perdent, ja que no hi havia forma que el toqués sense tocar una corda.

—Què ha passat, policia?— va dir el diable tot rient-se d'ell.

—La confiança és bona, però no massa —va respondre el policia per després enviar-lo lluny d'una puntada i arrestar-lo. Els anys van anar passant i el Fells Infern estava enfadant-se a poc a poc per cada dia que passava fins que va ser alliberat pel seu rei, qui li va dir el següent:

—Vaja, sembla que al final t'han atrapat, però no per sempre perquè t'he alliberat.

—Com has sabut que estava aquí?

—Jo soc omnipresent.

—Omnipresent? Què és això "d'omnipresent"?

—Omnipresent vol dir que estic en tots els llocs.

—Ah.

Amb això dit ambdós se'n van anar del lloc i llavors el rei va tornar a l'infern mentre que el Fells Infern va agafar desprevingut al policia amb les seves cordes i el va poder controlar. Llavors el Fells Infern va posar en marxa el seu pla de camuflament que era: entrar en l'armeria dels policies, robar tot el que pogués i anar-se'n. Llavors ho va fer i després va continuar amb el seu pla principal. Va matar a molta gent, tant familiars com desconeguts sense importar-li gens ni mica les coses que havia fet i va continuar així per molts anys, però un dia van aparèixer el cap de policia, el robot policia i una altra policia.

—Grrr, més policies —va dir el Fells Infern mentre estava, encara, controlant al policia, llavors la policia va dir:

—És l'Hernando!

—Com? —va dir el cap de policia

—Hernando, per què has de ser tu? —va dir el robot

Després d'aquest petit diàleg van començar a lluitar.

Després de la lluita van guanyar els policies i el Fells Infern va haver de deixar de controlar al policia.

—COM HO HEU FET? —va dir el diable mentre era apuntat pel policia, qui li va dir això:

—No es tracta de com es fan les coses, es tracta de saber fer-ho—. Sense dir res més li va disparar i va desaparèixer. L'Alfonso Mira es va anar despertant a poc a poc:

—Què ha passat? I per què estic aquí?

—És una llarga història, estem agraïts perquè has tornat —va dir el policia. Van preguntar al noi on era la seva família i el noi li va dir:

—Crec que van morir per aquell diable

—El policia, en escoltar això el va oferir a quedar-se a viure amb ells.

—De veritat em faríeu aquest favor?

—I tant, sempre he pensat que pots ser un bon company nostre.

—Moltes gràcies, oficial!

—No hi ha problema.

La policia va veure a un animal i va intervenir dient:

—Nois, qui és aquell gat? I per què té els ulls de colors diferents i molt estranys?

—No en tinc ni la menor idea —va dir el cap de policia.

Llavors l'Alfonso Mira es va quedar a viure amb els policies, va ser ben entrenat per ells i es va tornar un bon policia.

LA TRAÏCIÓ DE L'AMOR

(Rosa Lores García)

Mai no va pensar que ell aniria al seu funeral...

En el dia de la seva mort, mai hagués pensat que hauria acabat així per un simple noi, el Neizan.

La Roxy era rossa fosca, amb ulleres blaves, ulls blaus, pírcing al costat dret del nas, cara hexagonal, cabells curts, estatura mitjana, amable, feia ball els divendres a la tarda, li agradava dormir i passar temps amb la família i el gos.

Tot va començar quan una amiga de la Roxy, un divendres a la tarda, li va dir que havia de trucar al seu xicot Neizan i, sincerament, a la Roxy li agradava l'amic del xicot de la seva amiga.

El Neizan tenia els ulls marrons, era alt, musculós, tenia els cabells castany clar, jugava a hoquei gel, era bona persona, es preocupava per les persones... El Neizan, uns dies després d'aquella tarda, li va enviar un missatge d'Instagram passant-li el compte del seu amic el qual ella

ja tenia. Aquest missatge el va enviar el dijous 24 de novembre de 2022 al matí i la Roxy li va contestar quan va sortir de l'institut a les 14.30, i li va tornar a contestar a les 17.20 perquè ell tenia un horari diferent al d'ella. Quan ell va sortir de l'institut es van passar tot el que quedava de tarda parlant per Instagram. Després li va passar el seu número de telèfon per poder parlar per whatsapp. Parlaven tots els dies i a totes hores fins i tot estant a classe, a la nit, al migdia, després de menjar...

La Roxy s'estava començant a enamorar del Neizan però era un amor impossible, perquè ell era el xicot de la seva amiga. L'amiga no sabia que ells dos es parlaven tots els dies i a tota hora.

Al desembre del 2022, ells dos es van continuar parlant i agafant més confiança entre ells, fins a tal punt que la Roxy ja el considerava part de la seva vida, i cada dia estava completament més enamorada d'ell. Al Nadal la Roxy va sortir amb la seva mare pel centre a veure les llums de Nadal, casualment es van trobar amb la xicota del Neizan, la seva amiga, que també anava amb els seus pares i la seva germana bessona. El Neizan, sobre les 22.15, li va enviar un missatge a la Roxy dient que l'havia vist al centre amb la seva mare i la Roxy li va contestar que per què no l'havia saludat amb les ganes que tenia de conèixer-lo en persona, ja que només parlaven, però no s'havien vist mai, només per fotos. Després d'això es van quedar tota la nit parlant fins a les 01.30 de la matinada.

Al gener encara van continuar parlant i la xicota del Neizan encara no sabia res, però la Roxy cada vegada que veia a la seva amiga se li feia molt difícil no dir-li res, ja que s'ho explicaven tot. Quan va ser l'aniversari del Neizan, la Roxy el va felicitar escrivint un text en el qual deia tot el que ella sentia per ell. El Neizan li va contestar que si s'haguessin conegut en unes altres circumstàncies on ell no hagués tingut xicota, ells estarien junts ja que el Neizan a poc a poc també s'estava començant a enamorar d'ella i, en el futur, si deixés d'estar amb la seva amiga estaria amb la Roxy. Aquest missatge va emocionar molt a la Roxy i va fer tot el possible per estar amb ell.

Un divendres, el 28 de gener del 2022 a la tarda, quan la Roxy i la seva amiga estaven en un ball, la seva amiga li va dir que ella i el Neizan s'havien deixat. La Roxy va compadir la seva amiga, però per dins la Roxy estava eufòrica perquè a la fi es compliria el que li havia promès el Neizan d'estar junts. La Roxy, en arribar a casa seva, li va enviar un missatge al Neizan, però no va rebre cap resposta. La Roxy va insistir en veure que no hi havia resposta.

Ells es van deixar de parlar de la nit al dia. La Roxy pensava que necessitava espai, però després de mesos, en veure que no havien parlat després de tant de temps, la Roxy li va enviar un text en el qual deia:

“ Vam deixar de parlar-nos i la veritat és que em va fer mal i va ser dolorós el fet de sentir que la persona amb la qual parlava tots els dies, de la qual esperava el seu missatge o amb la qual començava el dia, ja no estava en la meva vida. Hi ha vegades en les quals penso a escriure't perquè sento que em fas falta com si t'haguessis emportat una altra part de la meva, et vaig agafar molt d'afecte i sento que tal vegada no el vaig poder demostrar molt, però creu que sempre tindràs una part del meu cor encara que no et pertany. Tant de bo algun dia puguem tornar-nos a parlar com abans fèiem i poder despertar amb un bon dia de la teva part, que era el millor que em passava en començar el dia i potser, només potser, en una altra vida ens tornem a trobar. Sento que no va ser el nostre moment però si em pregunten i em diuen qui és el major amor de la meva vida diré que vas ser tu i si em diuen el contrari diré que m'hauré equivocat de vida i no d'amor.”

El Neizan li va contestar al text dient que gràcies a ella havia après a valorar a les persones pel que són i no simplement pel físic.

L'endemà van reprendre la seva antiga rutina de parlar però aquesta vegada no tan seguit com abans i de manera bastant intermitent. Una altra vegada van deixar de parlar-se. La Roxy va seguir la seva vida una mica trista, però havia de continuar estudiant per aconseguir les seves metes. La Roxy havia de continuar veient a la ex xicota del Neizan, ja que elles eren amigues.

La Roxy va acabar el curs de 3r de l'ESO i va començar les seves vacances d'estiu sense preocupacions.

Al juliol era la Festa Major de la seva ciutat, ella va quedar amb les seves amigues per divertir-se. Al dia següent també va estar amb els seus pares i uns amics dels seus pares. La Roxy, en baixar-se d'una atracció de la fira, es va trobar amb el Neizan, el qual anava amb la seva mare fent una passejada. Elles dues es van mirar i va ser rar perquè eren desconeguts però amb records junts.

Al cap de 3 mesos la Roxy va començar les classes d'un nou curs, 4t de l'ESO. Una setmana després de començar les classes el Neizan li va enviar un missatge a la Roxy que posava “bna niit”. La Roxy, en veure aquest missatge, es va sorprendre molt però també es va alegrar ja que el nen que li agradava li havia enviat un missatge, però res més.

A la setmana següent la Roxy anant a l'institut es va trobar un gat negre amb un ull de color lila i l'altre de color negre amb una cicatriu. La Roxy va suposar que l'ull negre el tindria per la cicatriu que tenia. En arribar a casa, la Roxy li va dir a la seva mare si el podien tenir a casa ja que vivia al carrer. La seva mare li va dir que si es veia amigable se'l podrien quedar a casa.

La Roxy li va enviar un missatge al Neizan que deia “bna niit”. Era el mateix missatge que el Neizan li va enviar a ella però l'única cosa que canviava era que aquesta vegada li havia enviat ella unes setmanes després del missatge que li havia enviat ell.

La Roxy, com sempre, es menjava el cap per tot, però ella ho va deixar passar, s'havia cansat d'insistir-li tant al noi.

Al cap de dos mesos més o menys l'ex xicota del Neizan es va assabentar de tot el que havia fet la Roxy, ella volia venjança així que va decidir comentar-li al seu pare perquè l'ajudés a fer una cosa horripilant i esgarrifosa, un pla macabre contra la Roxy perquè sofrís. El divendres elles dues es van veure com cada divendres, tenien ball a la tarda, l'ex xicota del Neizan va fer com si res hagués passat. La

Roxy, com sempre que es veien, se saludaven. Es van quedar parlant una estona abans de començar la classe. Ella li va dir a la Roxy si volia quedar el dissabte per anar a casa seva, ella mai li va esmentar a la Roxy en cap moment que la volia a casa seva per a realitzar el seu pla. El dissabte, com li va dir l'ex del Neizan a la Roxy, va anar a casa seva i tan puntual com sempre, ja que era allí abans de l'hora. L'ex li va obrir la porta perquè passés i en fer el segon pas dins de la casa el pare d'ella va segrestar a la Roxy per posar en marxa el malèfic pla que ella havia pensat. A la Roxy la tenien en un traster morta de fam, sense menjar, la tenien lligada amb cadenes en el coll, mans i peus.

Sobre les 20.30 de la tarda, que era l'hora fins quan havien deixat a la Roxy sortir els seus pares, la van trucar i, en veure que la Roxy no contestava, la seva mare es va començar a preocupar una mica perquè ella sempre contestava a la primera crida. Després d'una estona, els seus pares ho van tornar a intentar, però ella no va contestar i sí que ho va fer a la seva amiga, és a dir l'ex xicota del Neizan. Quan ella va contestar li va dir als pares de la Roxy que ella es quedava a dormir amb ella perquè feia temps que no es veien i tenien molt de què parlar. La mare de la Roxy es va quedar una mica més tranquil·la en saber que la seva filla estava bé. El que la seva mare no sabia era que la seva filla Roxy estava sent torturada per una de les seves millors amigues de la infància només per un noi.

A les setmanes en veure que la Roxy no apareixia va trucar a l'ex del Neizan per telèfon i li va dir que estava de viatge i la Roxy s'havia anat amb ells, que no es preocupés durant uns mesos. Però aquesta explicació als pares de la Roxy no els encaixava gaire però van pensar que com era una adolescent en l'edat del “pavo” perquè feien aquestes coses.

Després d'uns mesos la mare de la Roxy va tornar a trucar però aquesta vegada la seva filla ja no estava viva i sí que estava morta. La seva mare, en rebre aquesta notícia, es va enfonsar per complet. Finalment el cos de la Roxy ja estava amb la seva família. En fer-li l'autòpsia

a la Roxy el forense es va adonar que tenia unes marques estranyes com si hagués estat lligada i a més les marques eren recents i li ho va comunicar a la família. Van telefonar a la policia perquè investiguessin el que li havia passat a la Roxy. Els principals sospitosos eren l'ex xicota del Neizan i el pare de la seva amiga. Ells dos al final van confessar el crim que havien comès amb la Roxy. Quan la policia li va demanar explicacions de per què havia matat a la seva amiga els va contestar que l'havia matat per gelosia perquè la Roxy i el Neizan s'estimaven en secret mentre ell estava amb ella i que per això va pensar que torturar a una de les seves millors amigues era la millor venjança que podria existir en tota la història. Al final a ells dos els van portar a la presó i els van caure uns quants anys.

El dia del seu funeral va ser tota la seva família, amics i tots els seus amics de l'institut, fins i tot també hi va ser el Neizan, el gran amor de la seva vida. La mare de la Roxy es va acostar al Neizan i li va dir que ell era el gran amor de la seva filla i li va lliurar una carta que la Roxy havia escrit abans de morir. La carta deia el següent:

“Hola, sóc jo una altra vegada. No sé et trobo a faltar i no sé per què t'escric suposo que necessito saber de tu, necessito els teus “bn diaa” i les teves bna niiiit “ de cada dia. Des que et vaig enviar l'últim text no he sabut res de tu, fins ahir 13 de setembre de 2023 a les 22.55 que vaig rebre per sorpresa un missatge teu de “bna niiiit “. La veritat és que després de tots els mesos que hem parlat em sento insegura sense tu i no sé per què. Tinc el bloc de notes del mòbil petat de textos teus pq no aguanto estar sense tu, cada vegada que pujo una història a l' Insta estic tota l'estona veient-la per saber si des del teu veus les meves històries però no és així. Des de l'últim text que et vaig escriure no he escrit més, no tinc valor per poder enviar-los però ns i el com ni el pq t'escric això suposo que és per a esplaiar-me. Hi ha una cançó de Rauw Alejandro que es diu Hayami Hana i no la puc parar d'escoltar pensant en tu pq hi ha una part que diu : “ tot et vaig donar i ho tornaria a fer. Acabaré la nostra caseta per si tornes. Avui et deixo d'escriure no de voler”, Rauw Alejandro la va dedicar a la Rosalia i jo te la dedico a tu.

Suposo que et necessito aquí amb mi, et penso cada dia, cada puto dia penso en tu, ns el pq, pq no som res ni vam ser res de res, suposo que penso en les coses en les que podríem ser i en les quals mai serem. M'hagués encantat que poguéssim continuar parlant amb tu, però un dia vas deixar de parlar-me sense cap explicació, crec que això és una carta de comiat però pot ser que no. Cada vegada que passo pel Club Egara penso en tu i en els partits que podia haver anat a veure't però... T'he escrit mil textos que mai llegiràs, cantat mil cançons pensant en tu, he plorat per tu mil vegades i mil plors que mai assecaràs. T'he trobat a faltar des que vas marxar, perquè vas marxar i mai tornaràs”. En llegir això el Neizan es va emocionar perquè al cap i a la fi ells dos s'estimaven mútuament.

EXTORSIÓ

(Walid Akayour Stitou Tassi i Fabio Alessandro Iermieri Rodríguez)

Tot va començar amb el naixement del Giovanni. Un 3 de setembre, el dia en què va néixer, el part va ser molt complicat, va ser una bogeria. El Giovanni no respirava i li van haver de posar una mascareta d'oxigen, afortunadament, va sobreviure. Va passar per moltes cirurgies, entre elles una del cor, tres als pulmons i una altra d'una infecció respiratòria. Afortunadament, amb el pas dels anys es va recuperar tant que als tres anys va participar en un concurs d'activitat física de nois de 3 a 5 anys, olimpíades de matemàtiques, un concurs de química i un projecte de robòtica. Tot anava bé, sempre feia concursos i els guanyava gairebé tots fins que va haver-hi un canvi radical. Als vuit anys la seva mare va morir a causa d'una malaltia crònica molt desconeguda que afectava el coll, fent que el seu pare tingués depressió i es transformés en un alcohòlic. El Giovanni ja no feia cap concurs ja que el seu pare no feia res per apuntar-lo i en comptes dels concursos el seu pare li

donava cops cada vegada que el veia, cops de puny, l'ofegava, cops a l'estómac, etc.

El Giovanni es passava el dia al carrer, on va conèixer el que seria el seu millor amic i company ja que tenien moltes coses en comú.

El va conèixer en un minimarket, ja que el Giovanni va anar a comprar pa i es van trobar. Al principi no es van caure molt bé, van tenir una discussió perquè el Giovanni va intentar robar unes barres de xocolata i el van atrapar. El Hatim es va indignar ja que mai havia vist a ningú que hagués intentat robar a la botiga. El Giovanni se'n va anar corrents amb el pa i la xocolata sense pagar.

El propietari de la botiga va despatxar el Hatim i, el pobre, es va sentir trist ja que era la seva única font d'ingressos per sobreviure al carrer. Al Hatim l'havien abandonat als 4 anys. Els pares estaven enganxats a l'heroïna i a la cocaïna i, per tant, no tenien consciència del que era tenir fills.

El Hatim, dies després, es va trobar el Giovanni; estava molt nerviós i va començar a córrer i el Hatim el va perseguir i el va trobar en un carreró, on van tenir una conversa:

—Ets un degenerat —va dir el Hatim—. Per què fas que em facin fora de la meva feina?

—No vaig pensar en les conseqüències.

—Per culpa teva em moriré de gana, fill de puta! —li va recriminar el Hatim.

—No tens idea de com és la meva situació, pagaràs per això! —va dir el Giovanni.

—Si us plau, no em facis res.

—Doncs ajuda'm!

—Com? —va preguntar intrigat el Giovanni.

—Ajuda'm a recuperar la feina.

—Parlaré amb el xinès de merda.

—D'acord.

—Vols que hi anem junts?

—Millor que no.

—Com vulguis, aniré a parlar amb ell, espera'm aquí.

—Ok.

El que no sabia el Giovanni és que el Hatim vivia al carrer i que aquella feina era l'única forma que el Hatim tenia per poder menjar. El Giovanni va anar corrents per parlar amb el propietari del local, però no el va trobar.

—No l'he trobat, Hatim.

—Vaja...

—Ho sento molt, Hatim, intentaré trobar una feina per tu.

—Clar que ho sents, he perdut la meva feina, menjamerdes.

El Giovanni va anar pel seu poble i va veure un policia molt jove. En la seva placa posava Máximo. El va trobar per una estafa on el van acusar d'estar involucrat però el Giovanni no li va posar atenció.

Després de preguntar va trobar una feina de paleta i l'endemà li va explicar al Hatim. El Giovanni va trobar el seu pare totalment col·locat i li va donar cops de puny. El Giovanni es va afartar de la seva situació i es va escapar a viure al carrer i es va trobar el Hatim i en aquell moment es va convertir en el seu amic, van estar junts durant 20 anys. En aquest temps, el Giovanni va fugir de l'orfenat i va viure al carrer

però va tenir la sort de ser adoptat per una família que ja tenia un gat negre. El van apuntar a una escola on es va adonar que li agradaria ser un detectiu.

Quan va acabar la carrera de criminologia, li va costar molt trobar feina perquè tothom deia que era nou i pensaven que tenia poca experiència però un dia un home el va contractar perquè investigués el cas d'una noia morta ja que la policia havia arxivat el cas. Després de només 2 setmanes va solucionar el cas i amb això va guanyar molta popularitat gràcies al diari que va publicar com un noi de 26 anys va resoldre un cas que feia ja 20 anys que s'havia arxivat.

Gràcies a la popularitat la gent el trucava molt perquè resolgués casos. Va estar així durant 5 anys fins que el govern, en veure el nivell que tenia, el va convidar a treballar amb ells. El Giovanni va acceptar i el van posar amb un company de feina anomenat Máximo.

El Máximo era un policia molt respectat i que, a més, tenia molta experiència amb el hacking tic aix que quan el Giovanni el va veure es va sorprendre perquè sabia que era el famós Máximo. El va saludar amb emoció i el Máximo el va rebre amb respecte. El que no sabia el Giovanni era que el Máximo era corrupte ja que ocultava els crims d'un home anomenat Jones, qui era un estafador i extorsionador de qui sospitaven molts a la ciutat.

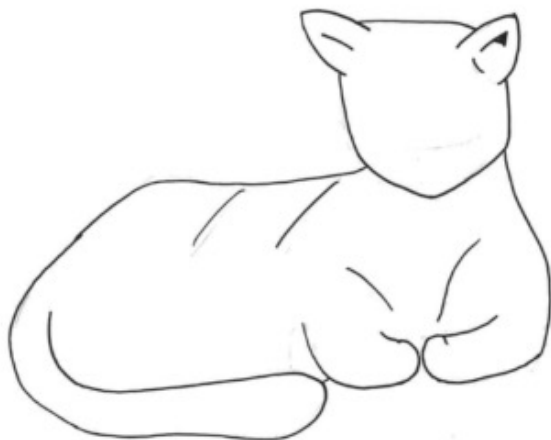
El Giovanni va rebre un cas d'una estafa de 10.000 euros i es van posar mans a l'obra, va interrogar la víctima i va dir que era un home amb aparença de Rússia i amb la veu molt greu. El Giovanni va veure les transaccions del banc de la ciutat i va trobar un phisher en format de link on feia que hi hagués un fals inici de sessió per obtenir les contrasenyes. El link s'enviava a través d'un sms anònim, però va trobar una pista. Hi havia un hacker i va trobar la procedència de l'estafador, era de la ciutat.

5 dies després estava molt a prop de resoldre el cas i va trobar el Hatim passejant el seu company, era un gat negre que es deia Ismail Sumbul

Kah Nabawi. El Hatim va dir on el podria trobar i va anar a ajudar-lo. Van anar a una fàbrica abandonada i el gat va anar olorant el lloc i va seguir un rastre i van trobar el Máximo i el Jones. El Giovanni i el Hatim el van emmanillar i arrestar i la reputació del Máximo va decaure fins al punt que es va treure la vida. El Giovanni va estar molt trist per aquesta desgràcia però per aquesta raó havia de continuar sent un detectiu.

15 anys després

El Giovanni es va convertir en el millor detectiu del món i amb 45 anys seguia acompanyat del Hatim mentre seguien investigant assassinats i casos tancats o arxivats per la policia i aix van seguir fins que es va retirar a viure amb l'Ismael Sumbul en una casa simple al centre de Barcelona.

MORGUE DELS ADDICTES

(Valeria Sánchez Roldán)

Una nit com qualsevol altra, entra un noi al seu apartament universitari. Excepte per la llum que prové dels altres edificis i els fanals a fora, el lloc està completament enfosquit, encara que es pot veure un desordre escampat arran el sòl. El noi, de complexitat pàl·lida i gairebé seca, porta els seus cabells despentinats mentre s'endinsa en l'apartament, ignorant el caos. Té uns ulls grisos cansats i defraudats, com si hagués sigut el pitjor dia de la seva vida.

Sense molestar-se a engegar cap llum es dirigeix al refrigerador. Obre la nevera, no hi ha res a dins des de fa dies. Està satisfet sabent que no hi ha cap cosa que pugui ficar-se dins la seva boca perquè pot, millor això que penedir-se.

Tot i això, avui l'ha feta bona. L'havien invitat a una festa i en un tres i no res s'havia posat fins a dalt de tot el que es va trobar a les taules. Quin idiota és, el seu dejuni a la merda. Li pesa l'estómac. No vol ni mirar la balança.

Tanca la nevera i obre el congelador. Al primer compartiment hi ha una cama. Allà no era... Al segon, l'altra. Podia veure l'interior, l'os tallat amb tota la sang congelada, però no buscava això. A l'últim hi eren els braços, un més curt que l'altre, ja que l'havia estat tallant. Agafa el curt, l'esberla i el cuina, guardant el rest al congelador un cop més.

Se'l serveix en un plat sol, buit excepte pel sagnat líquid i n'agafa un tros. Se l'empassa. Sap horrible. El vol vomitar, però continua, s'estufa la boca plena i mastega fins no poder més, sent que li cau l'estómac, però de totes maneres s'ho mereix. Només vol anar a dormir i oblidar-se de la cadaga d'existència que carrega. Però el seu estómac no està d'acord. És clar, no era acostumat a tanta cosa dins seu, i en un cop d'ull està ajupit al vàter amb un sabor fastigós a la boca, una pudor insuportable al nas i les restes d'un humà al seu vòmit.

El seu company de pis, el David. Fa no més que una setmana l'ha matat. I allà està, menjant-se'l. No sent gaire pena pel que va fer, no va ser la seva culpa. De fet, aquell home havia fet de la seva vida un infern pitjor. Tots els comentaris denigrants, els temps que l'obligava a fer de tot, el forçava a menjar quan ni podia, reia i li pegava per ser un "anoréxico" i un "cristall", tot i no haver volgut posar fi a la seva vida, no era cap gran pèrdua.

Ara bé, a vegades es qüestiona què collons ha anat malament a la seva vida (moltes coses) per decidir que se'l menjaria com un dels seus autocàstigs. Va ser el primer pensament al seu cap un cop es va adonar del que havia fet... Què feia amb un cos? Al campus era difícil passejar-lo sense ser enxampat. La seva ment totalment normal i sana va anar al menjar, com quasi sempre.

La resta és història. Les següents hores el noi duia la roba coberta en sang mentre descuradament tallava tros per tros les extremitats del seu company amb una fulla de carnisser, acompanyat dels sons grotescos que provenien dels talls que travessaven la carn mentre l'esquarterava. Potser ni el va afectar tant esmenar el cadàver, encara que no sabia si es devia que era el d'aquell home específicament o el problema era ell mateix. Potser tots dos. No es va atrevir a tallar el cap, però, i junt el tronc el va amagar sota el seu llit. Ja pensaria què fer amb allò.

Perd el fil dels seus pensaments pel miol provinent del seu costat, on jeu el gat que s'havia colat a l'apartament just el dia de l'homicidi. El noi ni s'havia molestat a fotre'l fora perquè estava massa ocupat pensant i pensant. Si bé el bany no és gaire il·luminat, pot apreciar el seu brillant únic ull lila, deguda la cicatriu que travessava l'altre. D'on ha sortit aquest peculiar felí, no ho sap, però el noi no té més que acariciar-lo mentre silenciosament seu a terra, ara que no pot parar els seus pensaments.

L'endemà, un dissabte, l'aixeca el so del timbre quan ja arriba el migdia. A l'altre costat de la porta es troba l'oficial de policia que havia vingut feia pocs dies al cap de ser declarada la desaparició del seu company. Se li accelera el cor pensant en què vol ara.

—Bon dia, noi... com et deies? A...

—Asher, bon dia.

—Això, això. Asher, només estem recollint un cop més els testimonis de la desaparició del senyor David, apreciaria si col·laboressis amb nosaltres.

—Clar que sí. El vaig veure el dimarts quan va tornar de classes... Després va sortir, no em va dir per què, però mai no va tornar... Sí que va tornar, és clar.

—Entès. De veritat no saps on va anar?

—No, no, clar. Gairebé m'ho deia.

—Gràcies pel teu testimoni, senyor Asher. Ara me'n vaig, que tinc pressa per acabar el meu torn.—diu amb un somriure i es dirigeix a fora dels apartaments. Murmura per a si mateix, mal que l'Asher arriba a escoltar. —Tsk, tot el puto matí amb aquests imbècils...

Li sembla estrany estar passant tan desapercbut encara tenint el cadàver dins la seva casa, però veient el poc interès per part de la

polícia tampoc és impensable. S'estira un cop més al llit, ara, pocs segons després torna a sonar el timbre. Amb aversió es torna cap a la porta, esperant trobar-se un altre oficial. Però a fora del seu pis és sorprès per una dona de cabells roses amb ulls afilats, que porta un entremaliat somriure i una estança confiada.

—Bibi?

Ella casualment fa un pas dins l'apartament.

—Ashy! Quant de temps, oi? A veure, no tant, unes setmanes o així, però igual... Eh, quin desastre de pis —escaneja el lloc amb curiositat, com si estigués buscant alguna cosa.

—Què vols? —pregunta l'Asher sense entusiasme, mentre amb els braços plegats l'observa abaixar-se a mirar la porcaterra que és l'apartament.

—No res, tan sols passo a veure't! Amb tot el que ha passat... —comenta, mai desprenent el somriure dels seus llavis.

—Des de quan t'he importat a tu? I no et veus molt afectada, considerant que el David és el teu amic.

—Quina gana tinc, no tens res? — l'ignora i se'n va cap a la nevera, alarmant l'Asher. La troba buida, tal com era ahir —. T'ha agafat una depressió o què?

—Para, ves-te'n, Bibi —cada segon se li gela més la sang pensant com és a quatre passes de les extremitats del suposat desaparegut.

—No queda ni el gelat que hi havia la setmana passada? —la noia obre el congelador.

—Ei! Allà no.

Dins troba les extremitats mutilades del seu amic, les quals només li causen un petit riure.

—Bingo. Ala, saps, de tu no m'ho esperava, però és una curiosa sorpresa.

—Què?

—El dimarts vaig ser l'última a veure en David. Em vaig acomiadar d'ell al parc al costat de la universitat i no vaig saber si va arribar als apartaments. Això l'he dit a la policia.

Només és resposta amb silenci abismal i uns ulls incrèduls.

—On vols arribar amb això? No, per què ni reacciones? — contesta finalment el noi.

—En veritat li vaig dir adéu al portal de l'apartament. He vingut a xafardejar el pis a veure si el seu company que totalment no hauria de ser internat a un manicomi va fer alguna cosa interessant, però has superat les meves expectatives. Esquarterant-lo i, menjant-te'l? Amb raó has guanyat uns quilos. Ah, sí, que no vols escoltar això. Si et serveix de consol, et feien falta!

—No t'importa? —li qüestiona amb poca certitud de voler saber la resposta.

—Eh?

—El David. És mort. No era el teu amic?

—Tant se val, ja està fet. I de totes maneres, no que t'abusava o algo? És millor no tenir empatia per aquest tipus de persones, oi? En aquest punt no fa més que esclatar un tip sospir.

—Ho sabies i seguíeu parlant.

—M'entretenia amb ell, què em feia si pegava un nano.

El noi vol sentir-se disgustat pel personatge irremeiable que és la Bibi, però no es veu en posició de poder jutjar-la.

De totes maneres ja està acabat, si no fa res ella li reportarà i la seva vida s'acabarà per ser un caníbal sociopàtic sense futur ni expectatives ni esperances.

S'apropa a ella, que està d'espatlles, obre el calaix de la coberteria i d'ell treu un ganivet afilat. La Bibi sent la seva presència rere seu, però ni quan posa el fil a mil·límetres del seu coll s'immuta.

—Explica'm per què no t'he de callar ara mateix.

—Vols dos cadàvers al teu pis?

Ell respon amb silenci així que continua.

—Saps, l'única raó per la qual encara no ha entrat la policia aquí és el meu testimoni.

—Esperes que t'ho agraeixi, o com va la cosa? —posiciona la punta del ganivet al seu coll, obrint un minut forat pel qual li llisca la sang.

—El policia a la teva porta, abans, hem parlat. —insisteix. —I encara que sigui dissabte, passa gent per fora dels apartaments. Tots saben que estic per aquí. No creus que acabaran enxampant-te? Ho tens gris, Ashy, tant és si em mates o no.

Escoltant això se li escapen totes les forces i es desprèn d'ella, havent-hi una sobtada expressió de total renúncia al seu rostre.

—Ja, ara què. Ves i denuncia'm, va. No puc més...

—Per què ho faria? —Del congelador treu fora el braç ja acurtat i el deixa sobre el taulell. Rebusca als calaixos i armaris vanament, atès que tots són buits sense falta. —L'has estat menjant sol? Sense espècies ni complements, de veritat? Què cutre.

—No fotis.

—A veure, un cop per provar potser, però es nota que ho has menjat uns quants cops. Dona-li una mica de vida, home...

—Ha, ha, quina gràcia, no soc cap xef, saps. No te'l voldràs menjar tu també?

—Clar que vull. En aquesta vida s'ha de provar tot.

—Per què pregunto...

I fa que se'l mengi. L'Asher l'acompanya (obligat) a comprar condiments, tot seguit preparen un plat quasi de restaurant.

Són a una tauleta dins l'apartament on la Bibi degusta el plat placentada mentre l'altre l'observa crípticament. Es qüestiona l'enraonament que té aquesta noia per canibalitzar algú i gaudir, ell se sent justificat, altrament...

—Per preguntar, què t'està fent fer això?

—Que puc, mai no fas coses per matar l'avorriment?

—No practicar canibalisme...

—És com provar una droga purament per curiositat. Tabú i difícil de fer sense ficar-se en embolics. Però em trobo un cadàver dins un congelador ja preparat per ser menjat, i vols que el passi per alt?

—M'angoixes. Ets rara, per no dir res més.

—No ho nego, però tu ets qui estava menjant el cos en primer lloc.

—Ja, ja, però hòstia, em desespera pensar que hi ha gent com o pitjor que jo.

—Aquesta cosa de res et desespera? —es burla.— Si encara no he fet gaire... Ah, parlant d'això, tens la resta del cos?

La guia a l'armari on havia amagat el tors i d'un bell en sec és la noia esguerrant el ja fred abdomen del difunt amb un fil. L'emmalalteix la simple sensació de tal escena en què la Bibi tant s'adelita. Ella

prova els diferents òrgans que troba com si hagués parat un banquet i dolçament l'ofereix un tastet, les tripes, el fetge... Li sembla inhumà. Però realment ell no és gaire diferent. La idea desperta un desconfort tan immens en ell que qualsevol cosa seria millor que continuar pensant. Decideix acceptar els tastets de la Bibi, ara distret pel fastigós tacte d'un intestí a la seva boca, que no triga a fer-lo vomitar. Es podria acostumar a això...

Dues setmanes. En dues setmanes s'han acabat el cadàver quasi sencer. Només queden al congelador un braç i part dels òrgans. La Bibi ara freqüenta la casa amb ànims de fer-li diferents atrocitats al cos, com si fos una addicta el revisita un cop i un altre, segons ella amb ànims de "distreure's".

L'Asher no és gaire millor. La companyia de la Bibi no ha fet més que empitjorar el seu estat, en constant alerta pels nervis que aclaparen la seva ment per tot el que està passant. No surt més que per les classes, només menja el cadàver (amb penes i treballs) i com un gos segueix el que sigui que planeja la Bibi, poc capaç de fer res més.

I així un dia la Bibi es presenta al portal de l'Asher com havia estat fent diàriament. Però en entrar, resulta que duu amb ella una invitada. Una companya de classe anomenada Bianca. La saluda cordialment, i ràpidament aparta a la Bibi d'ella.

—Es pot saber què fas portant a gent aquí?

—Ehh, només ha vingut perquè m'ha dit que li interesses, no res. Dona-li una oportunitat, home.—Li fa una picada d'ull.

Xerren, encara que incòmodament i suportats per la sociable Bibi. Això fins que aquesta li demana a la Bianca que li porti un gel del congelador pel seu refresc. L'Asher sap a l'instant de què es tracta, i ja acorralat es dirigeix a la noia que tan innocentment vol tan sols un gel.

Aquesta obre el congelador i solta un crit horroritzat pel cos trossejat a plena llum, tallat pel cop que rep al cap deixant-la inconscient. El noi l'ha enxampat amb una paella abans que pogués fer res dràstic. Ara sense raons per pretensos s'enrabia amb la Bibi.

—Què collons et passa? Si vols delatar-me fes-ho i ja, no compliquis més les coses!

—A ha, ha, no és això...—Pausa. —No la mataràs?

—Preferiblement no.

—És que com ja no ens queda més David... I ara que ella sap això, crec que no voldràs deixar-la anar, veritat?

—Vinga, que vols que et deixi un altre cos sense emmerdar-te les mans tu mateixa... Per què?

—És addictiu. Ashy, tu m'entens, oi? Per als altres pot semblar un disbarat, però tu saps com de bé se sent.

—Només estava fent això per a desfer-me del seu cadàver, Bibi, no vull amagar un altre cos, para.

—Però tens opció? Ja l'ha vist.

—No! Puc convèncer-la que calli, no sé, d'alguna manera...

—Calla tu i mata-la.—agarra el noi pel seu abdomen. —En vols més, no pensis que no veig com devores quan no estàs ploriquejant per les calories o el que sigui. No és dolent, només cedeix...

—Mata-la tu si tant vols un cadàver.—l'aparta amb escassa força.

—Què et passa? De sobte ets un cagat?

—Qui ets tu per parlar, que fas aquestes merdes sense voler responsabilitzar-te.

—Escolta, ara mateix podria sortir fora i cridar que tens una noia inconscient i un cadàver mig menjat dins l'apartament. No tens cap poder sobre mi. Fes-ho i ja.

Ho fa. Quan va matar el David no va tenir temps per pensar el que feia, però ara és diferent. Curosament, endinsa el fil del ganivet al pit de la noia, molts dubtes en la seva ment, però poc control sobre el que pot fer. Amb el tacte nota la sensació del ganivet travessant la noia, i un cop dins li seu... massa bé. Arranca el ganivet i un altre cop, un més i un últim apunyala la noia amb forces.

Durant mesos es repeteix la situació en bucle, acumulant cadàver tras cadàver a la pila.

L'Asher s'observa al mirall. Es vol arrancar tot el greix que ha anat acumulant. No perquè sigui humana, només pel seu propi disgust de sentir com s'ha fet tan gran. S'ha acomiadat del petit cos amb ossos marcats que amb tant esforç havia aconseguit ser, i per a què... Si ho pensa només és canviar d'un infern a un altre. De ser un esquelet a menjar esquelets, ha, ha...

Se sent terrible. No per haver matat persones. No per haver-les menjat. Si no per no sentir-se malament en fer-ho. Només sent un gustet estrany i molta culpa per menjar sense poder parar. Ha sigut sempre així? No mereix viure, de cap manera.

Porta un ganivet a les mans. Se'l clava a l'estómac, obrint-lo fins a la tercera capa, aquella on és el greix. Està a punt de començar a treure-se'l de dins, però just en aquest moment sona el portal tot obrint-se. Ha arribat la Bibi. S'apropa a l'habitació on el noi s'està estripant a ell mateix i entra. La vista li genera poca impressió, només somriu subtilment i s'enrogeix.

—Eh? T'estàs matant? Ala, se't veu tooot! Ahh, vols que et mengi oi? Em deixes menjar-te, Ashy? Et puc ajudar a morir!

Els mesos han tornat la noia més psicòtica, potser de tant canibalisme s'ha tornat així. Ha proposat menjar-se l'un a l'altre diversos cops. Ell està cansat d'ella, esgotat, inclòs, de com l'ha forçat dins l'espiral. No vol satisfer-la més.

—No. No et deixaré menjar-me.

—Em mataràs, doncs? Ha, ha, ha, i llavors em menjaràs potser? No sé si sobreviuràs, però em menjaràs oi? Oi oi oi???

—Segur que t'agradaria... Matar-me o que et mati, amb tal d'alimentar la teva addicció... Però no tenies per què involucrar-me i arruïnar-me més del que ja estava, així que no et deixaré anar tan fàcil, saps?

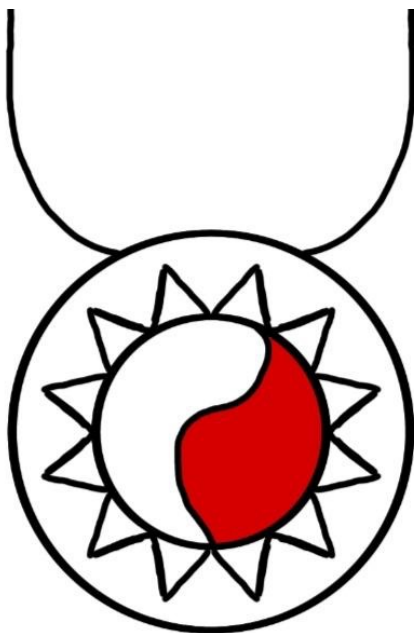
—Què vols dir...?

Al peu de la noia clava el ganivet amb tal d'immobilitzar-la i cau a terra. Ella s'arrossega cap enrere mentre el noi l'acorralla i li obre la boca. Forçosament, li agarra la llengua i la talla amb el ganivet.

—Que no podràs menjar-me. Adéu, Bibi.

I es queda callada perquè gaire més pot fer. Observa al noi esguerrar la grassa fora del seu cos fins que col·lapsa a terra, la grotesca escena junt el sabor de la seva pròpia sang fent que per primer cop se senti disgustada.

No ha sortit com ella planejava. Ja no queda res per a ella. A fora escolta sirenes de policia i sent el portal enderrocant-se. Per primer cop fa temps, no somriu encara envoltada de desgràcia. Tant per voler matar l'avorriment...

DARRERE DE LA PORTA

(Neus Ortega Morales i Travis Pinza Cano)

Estava tornant a casa a la nit, tornava de l'institut. Mentre passava pel carreró que habitualment prenc per tornar a casa, vaig veure dues petites llampades, una era de color morat i una altra de color vermell i, més avall, hi havia alguna cosa penjant.

Quan aquestes llampades es van acostar més vaig poder distingir que era un gat amb un amulet al coll.

—Un amulet?— vaig dir per a mi mateix.

El gat ràpidament em va agafar confiança i cada cop que estava a prop meu sentia petits calfreds. Tenia un ull més fosc, un negre tan profund. Crec que es devia a la cicatriu que tenia al mateix ull. Vaig tenir la sensació com si ja hagués vist aquest gat o hagués estat a prop meu

abans, però realment em va semblar una cosa agradable, fins i tot em va pujar a les espatlles, gairebé ficant-se a la meva motxilla.

Vaig decidir emportar-me el gat al meu petit apartament. Vaig pensar que una mica de companyia no em faria mal, encara que sentís alguna cosa estranya amb ell.

En arribar a casa amb el meu nou company vaig deixar caure la motxilla al sofà i em vaig dirigir cap a ell, que ja estava explorant la casa. Vaig acariciar una mica el seu petit cap per familiaritzar-me amb ell, després vaig anar cap a la cuina per servir-me alguna cosa per sopar. Vaig agafar unes poques sobres que em van quedar del dinar d'ahir i una llauna de tonyina per al gat. Si el gat es pensava quedar amb mi hauria de comprar menjar de gat, no el volia alimentar a base de llaunes de tonyina.

Em vaig despertar aterrit i amb una suor freda. En asseure'm al llit vaig sentir com alguna cosa relliscava del meu pit cada cop que mirava l'amulet que duia el gat negre.

—Però què fa això aquí? —vaig pensar.

Vaig anar al bany a rentar-me la cara per aclarir-me una mica. En aixecar el cap i mirar-me al mirall vaig veure que tenia els cabells tenyits de vermell.

—Però quins collons...? —vaig dir en veu baixa.

Vaig tornar a la meva habitació per veure si el gat estava roncant o fent alguna cosa per l'estil. L'únic que vaig veure va ser l'amulet, que bategava brillant.

Per alguna raó vaig posar-me l'amulet, sentia una inexplicable connexió amb ell.

Vaig anar a vestir-me per anar a classe mentre em preguntava per què estava passant allò. Tot va començar després de la mort del Firkle,

l'assetjament a l'institut, l'estrany gat i tot en general. M'estava tornant boig?

Alguna cosa no anava bé, no veia el gat enlloc, potser s'havia ficat en algun racó amagat de la casa. Vaig intentar ignorar això i acabar de preparar-me per anar a l'institut, agafant la meva motxilla i els meus auriculars, les claus i una cigarreta per relaxar-me. En tancar la porta de casa em vaig dirigir a l'institut, volent oblidar-me una mica de tot mentre escoltava música durant el camí.

Quan vaig arribar a l'institut vaig anar cap a la meva taquilla per deixar tot el que no necessitava durant les tres primeres hores, de sobte, vaig sentir el meu nom en la llunyania.

—Petel! —va cridar el Michael des de lluny.

El vaig veure bastant carregat, amb diverses coses a les mans.

—Oh, m'alegro de veure't Michael. Fa temps que no parlem —li vaig dir content.

—Mira, havia de donar-te això

—Són algunes coses que eren d'en Firkle —em va dir mentre em donava una carta i coses vàries.

—Què és això? Per què m'ho dones ara? —vaig preguntar.

—Oh, eren coses del Firkle i vaig pensar que te les podries quedar ja que el Firkle i tu estàveu tan units. Vas ser en la primera persona en qui vaig pensar —em va explicar.

En donar-li les gràcies se'n va anar de pressa i amb alguna cosa. Vaig guardar la gran part de les coses a la meva taquilla, menys un petit clauer que era un petit peluix d'un gat esquelet que li agradava al

Firkle. Se'm va acudir portar-me'l a classe perquè em fes companyia, com si un trosset d'ell estigués amb mi encara.

Vaig tancar la porta de la meva taquilla i em vaig dirigir a classe. En arribar tots em van mirar de manera estranya, com de costum, fins i tot alguns murmuraven i reien. Vaig pensar que era pels cabells vermells, no era comú tenyir-se'ls. Ignorant-los per complet em vaig asseure al final de la classe.

Quan ja estàvem en la segona hora de classe; se'm va començar a ennuvol·lar la vista i vaig començar a escoltar el meu nom en murmuris. Vaig començar a jugar històricament amb les meves mans, quedant-me paralitzat mirant la meva taula.

Tot el meu voltant es va començar a fer fosc, vaig començar a veure milions d'ulls de color vermell; mirant-me alhora, com si volguessin alguna cosa de mi. Suava i m'estava faltant l'aire.

En aquell moment vaig sentir com si alguna cosa o algú em toqués, no sabia què o qui era. La meva primera reacció va ser agafar el boli que tenia sobre la taula i tot seguit clavar-lo sense pietat al coll de la fosca criatura. Un espès líquid negre va esquitxar la meva cara, camisa i mans. Centenars de veus van començar a cridar el meu nom un cop darrere l'altre, amb paraules que no aconseguia entendre. De sobte vaig sentir un brunzit ensordidor, vaig tapar les meves orelles i vaig caure de genolls. Una brillant llum vermella del sol em va cegar. Després d'això no recordo res, només negre...

Em vaig despertar tirat a terra en un lloc força fosc. L'única cosa que veia era una petita finestra superior amb la cortina tirada, entrava un petit raig de la llum solar que sobresortia entre les dues parts de les cortines. En mirar directament em va cegar la gran quantitat de llum, em vaig tapar els ulls i vaig apartar la mirada. En treure les mans dels meus ulls i enfocar la meva vista, vaig veure que era la casa amb la qual vaig somiar aquest mateix matí.

Seguidament, mig esverada, vaig saber que era a l'antiga casa on hi havia un mirall amb un gran llençol sobre ell. En retirar-lo, el gran mirall em va reflectir, però em veia estrany, com si fos mort o un fantasma.

Rere meu es va sentir alguna cosa entre les ombres i em vaig acostar per veure de què es tractava. En trepitjar, vaig notar un líquid sota meu i, en ajupir-me cap a terra per veure de què es tractava, vaig veure que era espès, com... sang?

Vaig aixecar la vista per veure què era el que s'amagava a les ombres, em vaig acostar encara més. No m'acabava de creure el que estava veient. Era un home amb tots els òrgans fora del cos. La gran majoria estava penjant de les grans bigues de la casa, eren com una mena de gronxadors fets amb òrgans. Del sobresalt em vaig ensopegar. Un tauler solt del terra em va fer caure prop d'unes caixes al costat de les escales. En mirar a la meva dreta vaig veure un altre home, però aquest tenia el pit obert des de dalt de la gola fins a baix del ventre, la pell del tors estava clavada amb claus rovellats a terra.

En mirar més de prop vaig veure que tenia diverses costelles trencades i una d'elles estava totalment arrencada i clavada al cor. L'únic que em va passar pel cap en aquell moment va ser:

—Qui seria capaç de cometre una atrocitat com aquesta?

No parava de retrunyir la mateixa pregunta, un cop rere l'altre.

Anava caminant per la casa quan de sobte em vaig ensopegar amb alguna cosa. No sabia què era i vaig notar un cop al cap que em va fer retrocedir fins fer-me caure.

Vaig despertar al terra d'algun lloc de la vella casa. Quan vaig obrir els ulls vaig veure el que no m'hagués esperat mai; era el Firkle! I el gat? Què se suposa que fa el gat aquí?

Notava com llàgrimes van començar a sortir dels meus ulls per tornar a veure elm Firkle de nou. Vaig fer un petit salt del terra per poder abraçar-lo, sentint com si en el moment en què li vaig fer l'abraçada em xiuxiuejava alguna cosa.

—No hauries de ser aquí. —va dir en un murmuri tètric.

Tot seguit em va empènyer i em vaig trobar al passadís de l'institut. Tots em miraven horroritzats, vaig mirar al meu voltant per intentar saber què havia passat i l'únic que vaig arribar a veure va ser un gran rastre de sang, que se n'anava en direcció a mi.

Em vaig mirar les mans, en elles tenia un bolígraf cobert en sang, igual que la meva roba, la que era la meva camisa de color gris ara era completament tenyida d'un vermell carmesí.

Vaig veure el Mike de lluny, vaig anar cap a ell, la multitud de gent s'obria davant meu, com l'oli a l'aigua.

—Mike, Mike! Ajuda'm si us plau, no sé què ha passat ni què he fet —li vaig dir a la vora del plor.

Em va agafar de la mà i vam córrer cap a la taquilla per treure una camisa que tenia de recanvi i va tancar la taquilla amb força per córrer cap al bany. El Mike va posar el pestell del bany perquè ningú pogués entrar.

Em vaig acostar a la pica del lavabo per rentar-me les mans i petites gotes d'aigua em van esquitxar a la cara. Vaig ajuntar les meves mans per recollir una mica d'aigua per beure-la quan, de sobte, l'aigua es va començar a tenyir d'un negre tan fosc com el betum. En aixecar la mirada vaig veure que el mirall s'havia tornat d'un to vermell i que de la part superior començava a sortir un negre espès líquid. Vaig tornar a centrar la mirada en el meu reflex. Fregant els meus ulls per tornar a mirar cap al mirall, vaig veure el reflex del Firkle. Em vaig adonar que en Mike m'estava trucant, a més de llençar-me aigua.

—Ah! Cony Mike! Què fas? —vaig dir alguna cosa enfadat per mullar-me.

—Pete, estàs bé? Estaves mirant tan fixament al mirall que pensava que el trencaries amb la mirada —em va dir el Mike una mica preocupat.

—De què m'estàs parlant, Michael? —li vaig respondre amb por.

—Veuràs, Pete, ell ha...

—Què!? —vaig cridar cap al telèfon, després vaig penjar i vaig sortir de casa corrent.

A mesura que m'acostava a la porta de l'institut entenia cada vegada més tot el que estava passant. Vaig veure al Michael amb el cap del Mike a les seves cames, una mà en el seu estómac i l'altra amb el telèfon en l'orella cridant al que vaig suposar que era una ambulància, ho vaig descobrir quan temps després va arribar.

—Mike, no et preocupis, ja he cridat al Pete. Segur que arriba en menys de cinc minuts, estaràs bé amic —li va dir Michael.

Per un moment em vaig quedar paralytitzat, tenia por. Un moment després vaig poder reaccionar i córrer cap a ells llençant-me de genolls al terra.

—Què ha passat? Per què li han fet això?— vaig preguntar al Michael aguantant-me les ganes de plorar.

—No t'alteris pel que et diré, d'acord?

Uns nois el van acorrallar i el van apunyalar diverses vegades en l'estómac.

—Això és perquè ell et va ajudar després del que vas fer aquest matí —em va respondre.

No recordava res del que havia passat avui al matí. Havia fet alguna cosa dolenta?

—Pete? Pete, sí que vas venir, sí que t'importo...—em va dir el Mike.

Vaig posar-me en Mike a les cames mentre el Michael havia de parlar amb els de l'ambulància. Em vaig adonar de les punyalades que tenia mentre subjectava el tros de tela que tenia prement l'estómac i em vaig adonar que eren realment profundes.

Sentia que em desmaiaria. Veure la meva parella tirada a terra després d'un apunyalament és realment dur...

—Mike, és clar que m'importes, al cap i a la fi, ets l'única persona que tinc a la meua vida. Què ha passat? —vaig dir entre plors i llàgrimes, agafant-li la mà.

—No ho sé amb certesa, però uns nois una mica més grans que jo em van acorralar mentre m'estava rentant les mans al lavabo i allà em van apunyalat, van dir que no era un heroi per salvar un assassí —em va dir feblement.

Vam parlar una estona més mentre arribava l'ambulància i ell em va demanar que el vigilé perquè no es desmaiés. Una estona després va arribar l'ambulància i es van endur el Mike. El Michael va haver d'anar amb ell perquè jo era encara menor d'edat i vaig haver d'esperar fins l'endemà perquè ja no passaven més autobusos, ja que era tard.

Després que l'ambulància se n'anés vaig anar cap a la porta principal de l'institut, volia saber qui era el responsable del que li havien fet al Mike.

Tenia un sentiment al cos, no sabia què era, però volia alguna cosa més que saber el que li havia passat al Mike. Era tan fort que sentia com si les meves venes estiguessin en flames.

Quan vaig entrar per la porta sabia que em miraven, em miraven tant que sentia com si em perforés la pell. Però només tenia una cosa al cap; trobar els fills de puta que li van fer això al Mike.

Vaig anar directe cap al bany de la segona planta, on el Mike té la seva classe i on probablement li havien fet això. Corrent per les escales vaig escoltar els seus riures, eren unes riallades tan fortes que em bullia la sang per dins. Vaig tirar la meva bossa, i vaig anar cap a un d'ells amb totes les meves forces. Un cop de puny darrere l'altre, fins a escoltar un cruixit; la seva mandíbula, vaig acabar amb ell.

En aixecar el cap vaig veure als altres tres nois de la colla horroritzats. Em sentia millor que mai, estava cobert en sang, mentre la meva cremava en fúria. Lentament, em vaig aixecar, llençant-me cap a un altre dels nois, li vaig posar el braç en el coll perquè no es pogués moure i vaig gaudir de la pallissa que li estava donant.

Li vaig estar pegant fins que vaig sentir les seves costelles trencar-se, deixant-lo tirat en el terra. Pel que sembla quan va caure una de les seves costelles va perforar alguna cosa en el seu interior.

Els seus suposats amics van sortir corrent. Em vaig abalancar sobre un d'ells tirant-ho al terra i clavant el meu colze en el seu clatell, descol·locant la seva columna del crani. Vaig gaudir aquest gran cruixit com un nen petit. Vaig esclatar en riallades, realment ho estava gaudint.

L'últim noi va sortir corrent mentre demacrava a un dels seus amics. Em vaig posar dempeus i en mirar cap al cadàver del xaval vaig veure l'amulet que penjava del meu coll. Vaig recordar aquest món fantasmagòric, era per culpa de l'amulet tot això?, anava pensant mentre corria pels passadissos buscant a l'últim noi.

Quan vaig veure que anava a amagar-se dins d'una de les taquilles, em vaig acostar a elles per acabar amb ell, de sobte vaig sentir una cosa punxant i freda clavant-se a la meva esquena lentament, es va acostar a mi i em va murmurar a cau d'orella:

—Has de venir amb nosaltres, ho sento Pete—em va dir algú del qual em va doldre escoltar la veu, era el Mike.

Com podia ser que el Mike fos aquí?

LA NAVALLA

(Mohamed Chairi Ben Hlima, Javier Rodrigo Nombera Retuerto i Jose Zapater Gómez)

Tot va començar una tarda de dissabte quan estaven en un vol cap a Los Angeles. En arribar a l'aeroport van parar el Seku, un home de vint-i-set anys, amb estatura d'1,90m. El van aturar perquè tenia alguna cosa metàl·lica a la maleta. En revisar-la els vigilants es van adonar que hi havia una navalla i un d'ells li va preguntar:

–Per què portes una navalla a la maleta?

Seguidament, el Seku va respondre:

–La porto per defensa personal.

Aleshores el vigilant li va dir:

–D'acord, passaport?

–No tinc passaport– li va dir el Seku molt nerviós.

Seguidament, el Seku va començar a córrer, fugint dels vigilants. 15 minuts després els va despistar i ràpidament va anar a la furgoneta de l'empresa i s'hi va amagar.

En pujar a la furgoneta el cap li va preguntar:

–Com que no tens passaport?

I el Seku li va respondre:

–Senyor sóc immigrant, no tinc papers, com vol que tingui passaport?

Aleshores el cap li va respondre:

–Mare meva, amb aquest negret, estàs en una gran empresa, tens un alt rang, i no tens papers?

El Seku va respondre:

–Què vol que faci? A Espanya no regalen els papers.

I el cap li va respondre:

–Bé com sigui, anem-nos-en abans que et vegin els vigilants.

Quan el tema estava tancat, el Seku va preguntar:

–A tot això, com us dieu?

L'home que estava assegut al costat li va respondre:

–Jo em dic Joan, encantat.

El cap li va dir:

–El meu ja us el sabeu tots, però per si no ho sabeu, sóc el Pau.

Un home que tenia al davant va respondre al negret:

–Jo em dic William, i sóc el vostre subcap.

I finalment el que hi havia al seu altre costat li va dir:

–Jo sóc el Numbera, i tu com et dius?

Aleshores el Seku va respondre:

–Em dic Sekur Indonesiano, però em diuen Seku per abreujar.

Després que tots es van presentar, 20 minuts després van arribar a la destinació.

En arribar a l'hotel, cadascú es va instal·lar a la seva habitació, van deixar l'equipatge i al cap de 2 hores van anar a sopar perquè el Pau els va dir a tots que baixessin per sopar reunits. En arribar al menjador, tots van veure que el Pau i el Seku no estaven. Primer van anar a l'habitació del Seku per veure si estava bé, van trucar a la porta i el Seku va obrir al cap de 30 segons. Van veure que s'estava dutxant perquè tenia la tovallola de la dutxa posada així que van esperar que es vestís i van anar a cridar al Pau. Tots junts van anar a l'habitació del Pau i en picar van veure que havien passat 2 minuts i no obria. Van tirar la porta a baix i el van trobar mort.

Aleshores van trucar a la policia i als forenses. Quan la policia va arribar va trucar a un detectiu anomenat Henrique, qui, quan va arribar, va trobar la policia científica tocant el cos sense guants. Aquest fet va dificultar la recerca de l'assassí, ja que hi havia moltes empremtes.

El primer que va fer el detectiu va ser ajuntar tots els sospitosos per poder saber les seves coartades, el primer que va ser interrogat va ser el Nombera.

–D'acord, comencem, vostè té alguna coartada?

–Sí, vaig estar al costat del Joan buscant les habitacions al voltant de les 7:00 de la tarda. Després d'això vam deixar les maletes sobre les 7.30h i vam anar a fora a passejar per la platja a les 7: 45.

–Si això és veritat, podria preguntar al Joan sobre això?

–Sí.

Aleshores el següent que va entrar a ser interrogat va ser el Joan.

–Bé, comencem amb les preguntes. És veritat que va estar amb el Nombera buscant les habitacions a les 7:00 de la tarda?

–Sí, a banda d'això ens vam trobar al William passejant pels passadissos sense ningú al costat i prop de l'habitació del Pau es va veure a les càmeres de seguretat de l'hotel.

–D'acord, també va estar a les 7:30 deixant les maletes a la vostra habitació, i després van anar a passejar per la platja?

–Sí i a més a més ens vam trobar al Seku tot passejant per la platja també.

– Val, està bé – va dir el detectiu.

Lavors en anar-se'n el Joan, l'Henrique va trucar al William el qual estava una mica nerviós.

–D'acord, William, oi?

–Sí sóc el William.

–Què feia entre les 7 i les 8 de la tarda?

–Estava als passadissos buscant la meva habitació.

–Si buscava la seva habitació, què feia a prop de l'habitació de la víctima?

–Perquè va resultar que la meva habitació està al costat de la del Pau.

L'Henrique, sospitant una mica del William, li va dir que se n'anés i i va trucar al Seku.

–D'acord, anem al gra, què estava fent entre les 7 i 8 de la tarda?

–Primer vaig estar deixant les meves coses a la meva habitació i em vaig estar instal·lant fins que el Pau ens va dir que anéssim tots a sopar reunits.

L'Henrique, en escoltar tot això, també va sospitar del William, ja que no va dir res sobre que va ser a la platja, però tampoc sabia si podia confiar en el Joan i el Nombera, tot era molt estrany.

Aleshores, al sopar, quan estaven reunits, tots estaven en silenci i ningú deia res al respecte a què va passar aquella nit. El William va començar a parlar sobre el que va passar i va dir que havien de trobar el culpable abans de marxar dels Estats Units. Al matí següent, quan el detectiu va tornar al costat de la policia científica, van recollir mostres i se les van emportar al laboratori, per veure si hi havien pèls, empremtes o alguna altra cosa perquè es pogués saber qui era, però no van trobar gairebé res. Després d'uns minuts la policia va revisar totes les habitacions de l'hotel i llavors va ser quan van trobar una navalla en una habitació de l'hotel, concretament a la 4 del pis 2. La navalla estava plena de sang de la pobra víctima.

Llavors el detectiu va començar a parlar sobre el tema amb el comissari James i van decidir fer una inspecció més a fons de l'hotel.

-Hola, molt bon dia, Comissari James– va dir el detectiu Henrique.

–Bon dia, senyor Henrique– li va respondre el comissari James.

–Els forenses van poder trobar alguna cosa més, comissari?

-No, però començarem a fer una cerca més a fons a l'hotel.

-D'acord senyor, tingui un bon dia.

Aleshores va ser quan el detectiu Henrique va reunir tots els treballadors, va deixar la navalla en una bossa sobre la taula i els va dir:

–Algú sap alguna cosa sobre aquesta navalla?

Aleshores, tots menys el Seku, van dir:

–Aquesta navalla és del Seku!

–Molt bé Seku, tens alguna cosa a dir?

Aleshores el Seku va dir:

–Sí, la navalla va desaparèixer en entrar a l'hotel. La vaig estar buscant per tot arreu, però no la vaig trobar.

El detectiu Henrique els va dir que anessin a les habitacions i que després els donaria la resposta de qui havia estat. Va començar a dubtar del Seku i el subcap i es va posar a pensar en tot el que havien donat a l'entrevista i va arribar a una conclusió. Al principi el detectiu Henrique, va trucar a les autoritats amb la idea que havia estat el Seku, per l'arma i com estava d'inquiet, però en anar a l'habitació del Seku es va trobar una cosa que...

–Uy i aquest gat?

L'Henrique va veure un gat negre, amb un ull de cada color i una cicatriu. Aleshores, en veure que el gat intentava cridar-li l'atenció, va decidir seguir-lo. El gat el va portar pel passadís fins a l'habitació del William i en veure que estava oberta va entrar. Com que no hi havia ningú, el gat el va guiar fins a l'armari i en obrir-lo va trobar un maletí. L'Henrique va decidir obrir-lo i hi va trobar el pla per assassinar el cap. L'Henrique va començar a tremolar per les coses esgarrifoses que hi havia en aquest pla i de sobte va sentir un soroll, era el subcap el qual li va dir:

–Així que m'has enxampat.

–Doncs sí, i que sàpigues que estàs fotut, cara d'ou.

–No ho crec.

–Com que no?

–A veure, aquí, qui té una pipa a la mà?

–Merda.

Llavors li va fer dos trets i, com que l'arma tenia silenciador, no va fer gens de soroll i ningú no se'n va assabentar. Mai no es van trobar proves de qui havia estat i mai no el van poder agafar fins avui. No hi ha res que es pugui fer.

EL RESCAT DEL FRANCISCO

(Aleix Morante Polo)

Era un dia normal en la vida de l'Aleroty, en què havia d'anar a l'escola. Al principi tot anava bé, però al final va trobar a faltar alguna cosa o a algú, el seu millor amic Francisco avui no havia vingut a l'escola. Quan van acabar les classes, a la sortida, el va trucar per telèfon per saber si havia passat alguna cosa i va ser estrany perquè no va agafar la trucada. Era molt estrany perquè la major part de les vegades agafava les trucades, l'Aleroty estava realment estranyat.

Com que el seu amic no va agafar la trucada finalment va decidir anar a casa seva i quan va arribar els seus pares estaven allà i li van dir que es pensaven que s'havia llevat més tard per anar a l'escola.

Van passar algunes hores i encara més hores... Es va fer de nit i, encara, el seu amic no havia aparegut així que l'Aleroty va decidir marxar cap

a casa perquè ja era massa tard i s'havia passat la tarda buscant al seu amic Francisco. Passades les hores, mentre l'Aleroty dormia, de cop i volta va sonar el timbre de la porta. Quan va sentir el timbre es va aixecar del llit per veure qui podia ser en aquells moments. Finalment va obrir la porta i va veure que hi havia una carta molt misteriosa. A la carta es podia llegir aquest text:

Hem segrestat el teu amic Francisco, si vols recuperar-lo, a canvi, et demanem que ens donis diners o l'altra opció és seguir una sèrie de proves.

En acabar de llegir aquesta nota es va adonar que sota la nota hi havia un número de telèfon i, amb lletres petites, un text que deia “truca a aquest telèfon i agafa la prova sense dubtar-ho, és una obligació”.

Sense pensar-s'ho dues vegades va trucar al número de telèfon. Passada una estona al davant de la seva casa va aparèixer una camioneta molt misteriosa i una veu va dir:

—Si vols començar ja amb les proves has de fer cas a les nostres indicacions.

Al final l'Aleroty va decidir de fer cas, va anar cap a la camioneta i va pujar perquè no volia perdre el seu amic. Mentre anava de camí va veure un gat negre amb un ull de color negre i l'altre lila, amb una cicatriu al mig. El segrestador estava dins de la furgoneta i, en arribar al seu destí, va dir:

—Em dic Machu Picchu i soc el segrestador. Com podràs imaginar he sigut jo qui ha segrestat el teu millor amic. Com bé posava a la nota hi ha unes missions. Per completar-les hauràs d'anar per algunes habitacions estranyes, que estan inspirades en videojocs i són de temàtiques diverses: de terror, dispars, d'acció i finalment de parkour.

Tot està a punt de començar. Si vols seguir, som-hi!

La primera habitació estava inspirada en un joc molt famós, el Minecraft. Per passar a la següent missió havia de matar un drac. Per començar, va agafar una fusta, on després havia de crear una taula de treball per crear un bec de fusta per picar pedres. Just va arribar la nit i, com és lògic, no va poder dormir perquè no tenia llit i perquè havia de fer missions. De cop i volta va començar a veure ombres. Era un Creeper!

L'Aleroty va sortir corrents perquè no li explotés una bomba al seu costat, perquè no volia dormir. Després va trobar una petita cova amb una sèrie de minerals, com per exemple diamants, carbó i, sobretot, una pedra que contenia una substància per avançar el temps.

Quan va començar a picar uns blocs d'obsidiana, va descobrir que es podia fer un portal i va veure que necessitava un encenedor per encendre'l, però ell no tenia cap tipus de materials. Un material anomenat pedernal li hagués anat bé. Quan finalment es va trobar a la grava va veure una cosa super alucinant, havia de construir una espècie de portal, que era la dimensió del "Nether".

Tots ells; Blazes, Ghasts, Piglins, Piglins Bruts i esquelets del Wither eren enemics dins del portal del "Nether". Va anar a una fortalesa per matar als Blazes, ja que els necessitava per a la dimensió de l' "End", que era el lloc on es trobava el drac. Quan va aconseguir bastants coses, va anar a buscar els Endermas, que donaven perles per fer els ulls a l'altre portal, després de matar va crear els ulls amb aquelles perles.

Després de molt de temps i d'ulls trencats va trobar el portal de l' "End", va haver de construir un arc, perquè havia unes torres molt altes, les torres amb un orb de vida del drac. Quan finalment va destruir tots els orbs va anar ràpidament a atacar-lo i quan va morir el drac va aparèixer un ou que va marxar a una altra sala.

La següent sala estava inspirada en un joc de trets que era el Fortnite. Allà havia de matar a 99 persones, més ben dit, guanyar la partida. Quan es va llençar, va caure en uns pisos picats.

Va caure molta gent i ell va caure en una torre del rellotge, juntament amb un enemic. Va agafar una arma i el va matar però per poc, ja que s'havia quedat a 20 punts de vida. Finalment va decidir agafar un cotxe i quan es va adonar només quedaven 14 persones.

Hi havia dues persones lluitant, les quals estaven molt amunt i van trencar les estructures, fent que els dos morissin per danys en la caiguda. Ara només quedaven 3 persones. Les dues persones que falten apart d'ell estaven lluitant en una bassa fins que un dels dos es va morir i l'altre va ballar a sobre seu, donant-li a l'Aleroty la victòria fàcil. Ell, amb un francotirador, el va matar i es va obrir la porta següent. Li va anar de poc perquè hi havia un gas verinós apropant-se, ja que havia tardat molt.

El Machu Picchu li va dir per telèfon:

—La penúltima sala de prova és d'un joc de terror que consisteix a mirar una càmera perquè uns animatrònics posseïts no et matin. Un animatrònic es diu Freddy i és un ós. Per evitar que avanci has de mirar amb les càmeres on es situa. Si t'atrapa ves amb compte perquè només es veuen els seus ulls en la foscor. Trobaràs dues portes. Si vols evitar el Freddy hauràs d'escollir la porta de la dreta i tancar-la amb un botó que trobaràs a la paret del costat.

El següent és el Bonnie, un conill blau. No pots evitar que es mogui però sí que el pots mirar. Hi ha una possibilitat que t'apagui les càmeres uns segons, aprofita aquest moment per tancar la porta de l'esquerra.

Un altre animatrònic és la Chica, una gallina de color groc. Si sents un soroll a la cuina és ella. No es pot evitar que es mogui però, si tanques la porta de la dreta podràs evitar que et mati.

I finalment està el Foxy, una guineu mascle de color vermell. És ràpid i no el veus venir. Si apareix a les càmeres, veuràs com està amagat darrere d'unes cortines. El podràs evitar mirant les càmeres i tancant la porta de l'esquerra.

Quan va penjar la trucada, va començar la nit. En primer lloc, es va moure el Bonnie. Va veure a la Foxy i al Freddy, com li va dir el Machu Picchu. El Foxy es va moure una mica però es va adonar que havia energia que es va acabar ràpid, ja tenia un 85% a les 12 de la nit.

L'Aleroty havia passat dues hores molt avorrides. Va estar a punt de morir per culpa del Foxy, perquè no el va veure quan va sortir de la cova, però no va passar res perquè va tenir temps de tancar la porta.

Eren les 4 de la matinada i li quedava només un 18% de bateria. No podia més perquè sabia que si es quedava sense bateria, algun animatrònic el podria matar. Va intentar guardar tota la bateria possible, però el problema estava en què li quedava un 4% i faltaven només 5 minuts per passar la nit. Quan es va quedar sense bateria, va sortir el Freddy cantant i, a punt d'atacar, ja eren les 6 del matí. Es va obrir una porta darrere seu.

Era l'última sala, la del Mario Bros, on havia de passar amb totes les monedes grans per poder obrir la porta del castell amb el seu amic.

Va començar sent petit fins que va golpejar un bloc. D'allà, va sortir un bolet que el va fer gran. De nou, la primera moneda li va costar molt de trobar, ja que per agafar-la havia de fer un salt molt alt.

Havia estat a punt de morir per un salt i no sabia que hi havia un forat, però va tenir sort.

En el forat hi havia la segona moneda. Havia de donar un cop perquè tremolés tot i caigués la moneda.

Quan va agafar l'última moneda, va arribar a la bandera però quan va entrar al castell, hi havia una nota que deia:

—El teu millor amic no està en aquest castell. Ara es troba en el bosc maleït.

Quan va arribar, va veure que era un bosc normal i al fons del bosc, hi havia una forma humanoide. En arribar, va trobar un cofre amb una nota que deia el següent:

—Has trobat teu amic, però només una part, ha ha ha.

PUNYS D'HONOR

(Abderrahman El Ghzaoui Taghi, Adam El Afya i Alan Ernesto Mena Alfaro)

A les ombres d'una ciutat asfixiada per la violència i la corrupció, el Mohammad Alinho, un lluitador senegalès d'1,95 cm d'estatura, s'alçava com una figura imponent. La seva pell fosca i el seu cap calb contrastaven amb els ulls foscos, plens de determinació i un índex d'ira continguda.

Amb un caràcter agressiu forjat als carrers de Dakar, la capital de Senegal, el Mohammad havia lluitat en tota mena de baralles per guanyar-se la vida, però ara, la seva vida havia fet un gir fosc. Un amic de la infància, un boxejador prometedor, havia desaparegut misteriosament després de descobrir informació que podria posar fi a la carrera d'un poderós polític local. El Mohammad no podia ignorar la crida d'ajuda del seu amic i es va endinsar en un món d'intrigues, perill i traïcions, on les seves habilitats de lluitador serien la seva única

esperança per descobrir la veritat i sobreviure als carrers implacables de la ciutat.

El Mohammad es va submergir en les ombres de la ciutat, on la pudor de la corrupció i la desesperació penjava a l'aire, tot seguint les pistes deixades pel seu amic desaparegut. Es va endinsar en els carrerons estrets i els racons més foscos que la ciutat tenia per oferir. Amb cada pas, podia sentir la tensió a l'ambient, com si la ciutat mateixa estigués al límit de l'explosió.

En la cerca de respostes, el Mohammad es va trobar amb personatges ombrívols i sense escrúpols que semblaven estar vinculats al fosc secret que el seu amic havia descobert; des d'informants reticents fins a assassins a sou, tots intentaven mantenir el silenci sobre la veritat que s'escoltava a les entranyes de la ciutat.

A mesura que s'endinsava en el submón, va descobrir una xarxa de corrupció que s'estenia fins als nivells més alts del poder local. El polític en qüestió, un home influent amb una façana respectable, semblava tenir tentacles a tot arreu. La desaparició del seu amic no era un incident aïllat, sinó part d'un patró més ampli de silenciament dels que s'atrevien a desafiar el sistema.

El Mohammad, però, no era un home que es rendís fàcilment. Amb cada obstacle, la seva determinació creixia, alimentada per la promesa que havia fet al seu amic desaparegut. Trobar la veritat es va convertir en la seva obsessió, i no dubtava a fer servir les seves habilitats de lluitador quan la situació ho requeria.

Pel camí, es va guanyar aliats inesperats, individus marginats per la societat però amb un desig ardent de justícia. Junts, van formar una aliança improbable, una resistència clandestina decidida a exposar la veritat i enderrocar els corruptes que governaven la ciutat.

Les nits es van tornar més perilloses a mesura que el Mohammad i el seu grup s'acostaven a la veritat. Les trobades es tornaven cada cop

més violentes i la ciutat semblava respondre amb una fúria acumulada durant anys, però el Mohammad sabia que l'única manera d'alliberar la ciutat de les seves cadenes era enfrontar la veritat cara a cara, encara que això signifiqués arriscar la seva pròpia vida.

A les ombres de la ciutat asfíxiada, el Mohammad Alinho es va convertir en un símbol de resistència, un raig d'esperança en la foscor. La batalla per la veritat i la justícia tot just començava, però ell estava disposat a lluitar fins al final.

A mesura que el Mohammad avançava en la recerca de la veritat, es va adonar que la corrupció no només infectava les altes esferes del poder local, sinó que també s'infiltrava en els barris més humils. Alguns carrers, que abans eren segurs, s'havien tornat perillosos i les mirades de complicitat es van tornar més freqüents entre aquells que sabien més del que gosaven dir.

La seva investigació el va portar a una antiga fàbrica abandonada als afores de la ciutat, un lloc fosc i ple de secrets. Allà, entre ombres i runes, va descobrir un nexa clandestí on es tramaven acords tèrbols i es maquinaven foscots complots. Un tauler d'escacs on les peces eren vides humanes, mogudes amb indiferència per aquells que estaven darrere les cortines.

Amb cada revelació, el Mohammad es va adonar que la seva lluita no només era pel seu amic desaparegut, sinó per una ciutat que anhelava alliberar-se de les cadenes que l'empresonaven. Es va convertir en un símbol de resistència per a aquells que havien estat oprimits durant massa temps. La seva presència era com una flama que encenia l'esperança als cors d'aquells que havien perdut tota fe en la justícia.

El risc augmentava a mesura que la veritat s'acostava, i les traïcions es tornaven moneda corrent. Fins i tot dins del seu cercle de confiança, el Mohammad no podia estar segur de qui podria estar treballant en les ombres en contra. La ciutat, abans indiferent a la seva existència, ara

tremolava davant l'amenaça que representava per als corruptes que la governaven.

El polític poderós, conscient de la creixent resistència, va intensificar les tàctiques per mantenir el silenci. Els assassins a sou aguaitaven els carrers i la policia, infiltrada fins a la medul·la per la corrupció, es convertia en un obstacle cada cop més formidable. Però el Mohammad no retrocedia. Cada cop que rebia l'enfortia i cada traïció l'empenyia a lluitar amb més força.

En una nit sense lluna, quan la ciutat estava sumida en un silenci inquietant, el Mohammad i el seu grup es van reunir en un lloc secret. Allà, entre les ombres i els murmurs, van traçar l'últim assalt. Sabien que la veritat estava a l'abast de les mans, però també entenien que el preu que haurien de pagar seria alt.

La ciutat, atrapada entre la desesperació i l'esperança, esperava el desenllaç. Les ombres s'estremien davant la imminent revelació, i al cor de la foscor, el Mohammad Alinho es preparava per a la batalla final que decidiria el destí de la ciutat asfíxiada.

A la nit decisiva, la fàbrica abandonada es va convertir en l'escenari del xoc entre la veritat i la corrupció. El Mohammad i el seu grup van avançar amb cautela, navegant pel laberint de passadissos i cossos abandonats. Cada ombra amagava un perill i cada murmur semblava ser un ressò de traïció.

Arribats a la sala central, van descobrir una escena que desvetllava l'amplada de la corrupció. Documents comprometedors, fotografies ocultes i testimonis silenciats omplien la sala com una condemna escrita contra els opressors de la ciutat. Però abans que poguessin assimilar la magnitud de la seva troballa, van ser interceptats per un grup d'assassins enviats pel poderós polític.

La batalla va ser ferotge, amb cops de puny i cops de pistola ressonant a les parets de l'antiga fàbrica. El Mohammad, amb la seva destresa de

lluitador, liderava la càrrega amb una determinació indestructible. El seu grup, malgrat tenir un nombre menor de persones, es va enfrontar amb coratge als assassins que protegien els secrets del poder.

Amb cada combatent que queia tota la ciutat semblava contenir l'alè.

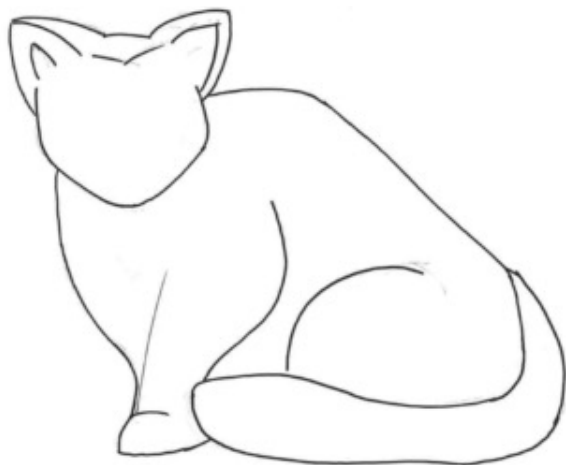
Les notícies de la resistència del Mohammad es van estendre com una flama, arribant fins als barris més recòndits. Les persones, fins ara amagades a l'ombra, es van unir a la lluita, creant una onada irresistible contra la corrupció.

La policia que, fins aleshores havia estat un peó més en el joc corrupte, es va dividir entre els que es van unir a la resistència i els que van seguir servint els corruptes.

La ciutat, que havia viscut a la foscor, va presenciar un aixecament col·lectiu contra l'opressió que havia dominat els seus carrers durant anys.

Al final, el Mohammad va aconseguir arribar fins al polític corrupte, confrontant-lo cara a cara. En una tensa conversa, va exposar les seves vides i la veritat que havia estat amagada a la ciutat. La justícia, lluny de ser cega, va mirar els ulls de la corrupció i va condemnar els culpables.

Amb el seu objectiu aconseguit, el Mohammad no es va convertir en un venedor de venjança, sinó en un líder que va ajudar a reconstruir la ciutat. Les ferides de la batalla van cicatritzar, i la ciutat va renéixer amb una nova esperança. El Mohammad Alinho, el para-sol de la resistència, es va convertir en el guardià de la justícia, vigilant des de l'ombra per assegurar-se que la llum de la veritat no s'apagui mai més a la ciutat asfixiada.

ELS MILIONARIS

(Júlia Albarrán Aragonès i Aina Portero Vicente)

Des del principi de les seves curtes vides havien sigut els quatre, inseparables. Es feien dir els Milionaris, i no se separaven per res del món. Per tant, aquella nit de Halloween no seria la diferència. El grup estava conformat per quatre joves argentins de Buenos Aires.

El Tomàs, un adult de 18 anys des de feia unes hores. Era un noi baixet amb una complexió musculosa perquè anava al gimnàs. El cabell blanc, ja maltractat per tant decolorant, era curt i feia mal a la vista. Tothom li deia que se l'hauria de començar a cuidar. Tenia uns ulls marrons grans que destacaven pel contrast amb la seva pell clara. Sempre cridava per ser una persona bastant extrovertida, i la seva veu a vegades t'espantava quan l'aixecava. Però això no li treia la seva personalitat madura i tolerant. I a l'haver de fer-se càrrec dels tres altres nois des de feia tant de temps, s'havia tornat una persona molt atenta i educada.

El següent més gran, encara que només per uns dies, s'anomenava Rodri. Era un noi de 17 anys caracteritzat per la seva estatura, ja que era bastant baixet: 162,5 cm. Però el que a ell més li agradava eren els seus ulls verds oliva. Tenia els cabells amb petits rinxols i d'un color marró que combinava a la perfecció amb les seves retines. Li fascinaven els pírcings, però no li deixaven fer-se'n cap. No obstant això, es va fer un completament sol al lavabo de casa seva: el septum. La gent a vegades s'ofenia amb els seus comentaris, però ell només era sarcàstic. Potser sí que era una miqueta groller, però no sempre ho deia amb mala gana, simplement era la seva manera de ser. Tenia una actitud molt passota, això acostumava a portar-li problemes, com el septum mateix. Però al ser tan tossut mai pensava que s'havia equivocat (encara que la perforació va tenir varies infeccions). Tot i així, era un noi a qui li podies confiar de tot, era com una tomba i t'aconsellava com un psicòleg si li demanaves ajuda.

El millor amic d'aquest, l'Ivan, era més petit que ell per quatre dies i, a més, era el seu pol oposat. La seva alçada era exagerada, quasi arribava als dos metres, però tenia unes faccions delicades a la cara que el feien semblar un nen de 10 anys. Aquesta estava conformada per uns ulls negres penetrants, que es decorava amb un pírcing a la cella. I tenia uns cabells negres llargs amagats per les seves característiques gorres. Tothom pensava que les portava per sentir-se segur, ja que era molt introvertit amb els demés, tot i així, era molt graciós. Sempre reies amb ell i això enamorava a la gent. Els nois del grup deien que era el més empàtic de tots, perquè sempre ajudava a les iaies a creuar el carrer i, a més a més, les tractava molt respectuosament.

Finalment, el Milo Valentino. El membre més petit dels quatre, amb 16 anys. Malgrat això, li treia centímetres a en Rodri, i sempre se'n fotien. Era l'únic bru de pell, amb un color canyella preciós i uns cabells tan curts, que fins i tot els d'en Tomàs semblaven llargs. Portava arracades en forma de cercol a cada orella. Era bastant introvertit, i es refugiava en la música. Es volia dedicar a aquesta professió des de ben petit, i ja hi havia tret varies cançons. Sempre estava somrient. Un somriure tan

sincer que transmetia pau. No li agradava mentir i, gràcies a això, era fàcil reconèixer quan estava emprenyat. Però no acostumava a sentir ràbia perquè era molt pacífic.

Aquella nit havien quedat al monument més important de la capital, anomenat l'Obelisc. Eren les 23:00 de la nit quan en el punt de trobada només hi era l'Ivan, que havia arribat uns 10 minuts abans, sempre amb la seva puntualitat. Cap a les 23:04 van aparèixer el més gran i el més baixet, que portaven amb ells bosses que hi contenien ampolles d'alcohol i refrescs.

Aquella matinada farien el mateix que la majoria de joves del país. Beurien tant alcohol que l'endemà al matí no recordarien res del succeït en les passades hores.

I mentre els tres nois mantenien una conversa sobre el que durien a terme durant la nit, va arribar l'últim, tan impuntual com sempre.

Els xicots van esclatar a riure en veure'l, ja que en Milo portava de vestimenta un pijama sencer de mico.

—¡Che¹, pibe²! ¿Què fas amb això posat? — els ulls de l'Ivan s'anaven fent petits mentre ho deia per les grans riallades que emetien tots tres.

—Per fi et deixes d'amagar i veiem la teva vertadera identitat! — va dir en Rodri mentre s'assecava unes llàgrimes fictícies —. Estic re³-orgullós de tu.

—¡Que rompe pelotas que sois⁴! — va respondre Milo amb un somriure a la cara —. A sobre que m'implico i tot...

Che1: expressió utilitzada per referir-se a una persona a Argentina.

Pibe2: paraula que fa referència a les persones de gènere masculí a Argentina.

Re3: sinònim de molt.

Que rompe pelotas que sois4: expressió argentina per dir que algo ens molesta.

—En fi nois, hem d'anar al lloc que vam acordar abans que ens el prenguin — es va escoltar la resposta d'en Tomàs quan va començar a marxar esperant que els altres el seguissin.

Després d'un silenci sepulcral, a mig camí d'arribar al seu destí, va sorgir un tema de conversa poc usual entre ells: la paranormalitat.

Aquest era un concepte complicat, ja que hi entraven moltes coses. A més a més d'haver opinions molt diverses que creaven conflictes entre els implicats.

En l'inici de la conversa, s'hi van escoltar molts comentaris. En Tomàs hi estava completament convençut del que defensava, però en Milo sempre li contradeia els arguments que afirmaven la poca credibilitat dels esperits. En Rodri i l'Ivan, s'estimaven més no opinar-hi, i només escoltar la petita discussió.

Aquesta, que en teoria era petita, va anar incrementant fins escridassar-se entre ells. Així que, en Rodri finalment va intervenir en notar la ràbia dels altres dos.

—Abans de que os caguéis a piñas⁵ ho demostrarem. A casa meva tenim una ouija —Dirigint-se cap al Milo. — Vos,⁶ acompanya'm.

Al veure que tothom es va quedar bocabadat per aquella informació, va afegir que no hi fessin preguntes del perquè.

Una estona més tard, quan ja estaven més tranquils, es van reunir tots al punt de trobada, un edifici abandonat ple de graffitis.

Van decidir seure enmig d'una sala àmplia, mitjanament neta dins de la construcció. Estaven posicionats en rotllana, de manera que es veien

Que os caguéis a piñas⁵: expressió argentina que dóna a entendre que s'estan barallant i pot ser que arribin a donar-se de cops.

Vos⁶: sinònim de tu a Argentina.

tots les cares i, a més, quedava un espai al centre on cavia la ouija perfectament i tots la podien manipular.

—Comencem ja, no? — va comunicar el Milo amb un to sobrat. No es creia res del que passava, sempre que es posava a veure vídeos sobre aquest tema, pensava que tots estaven manipulats per paraules sense sentit. I tenia clar que aquest dia no seria diferent: no passaria res i guanyaria la discussió amb en Tomàs.

—Sí, sí, però che, això com funciona?— la veu de l'Ivan es va escoltar una mica tremolosa. No creia cegament en el tema, però igualment li feia una miqueta de por.

Després d'escoltar les paraules d'ell, entre el Rodri (l'amo de la ouija) i en Tomàs, van començar a explicar què haurien de fer durant aquella estona.

Bàsicament, haurien d'encendre les espelmes que tenien al voltant seu, posar-se amb peus d'indi per millorar la comoditat, tancar els ulls i posicionar els dits índex i el cor a sobre de la rodona que marcava les lletres que parlarien amb ells.

Tots van posar els dits on els hi demanaven, i seguidament van tancar els ulls. Uns minuts més tard, no havia succeït res. En Milo es va aixecar per posar-se un got de Vodka amb refresc de llima. Quan en Tomàs se'n va adonar es va enfadar i van iniciar una altra discussió.

—Per què t'has aixecat? —va preguntar amb ràbia—. Que no veus que encara no hem acabat? —cada cop s'enfadava més, no li agradava que els nois no li fessin cas quan ell deia de fer qualsevol cosa.

—Que no veus que portem aquí deu minuts i segueix sense passar res? — va exclamar amb una mica d'ironia, per seguidament cridar— que no us adoneu que no existeixen els éssers malignes, fem pena!

Tots es van quedar callats pel crit que va deixar anar el seu amic. Era un dels primers cops que en Milo s'enfadava tant, mai s'havia vist tan molest, i molt menys en parlar d'un simple tema de conversa. I mentre s'ajupia per seure, l'Ivan va participar, després de ser espectador, una gran estona.

—Per què estàs tan irritable? Estàs bé? — va preguntar en adonar-se que el Milo no parava de ser maleducat, cosa estrany pel caràcter pacífic que tenia.

—Sí... sí, estic de meravella — en tornar-li la mirada a l'Ivan, va veure que li estava preguntant de veritat, i després d'uns instants de dubte, va respondre— no, no estic bé. Sent sincer, la meva nova cançó no ha tingut tantes visites com semp...

De sobte, es va escoltar d'un costat de la sala, trepitjades cada cop més grans, i tots van girar els caps cap aquella direcció.

D'uns mobles malfets, va sortir un gat negre. Tenia els ulls de colors, una heterocromia preciosa. Un ull era lila, mentre que l'altre era negre. En aquest, hi havia una cicatriu que el travessava. El felí va començar a apropar-se a ell, fins que algú va picar a la porta. De l'ensurt, els nois van girar el cap per veure de qui es tractava, i en no veure a ningú, van tornar cap al gat.

Tot va passar en mil·lèsimes de segon, el gat ja no hi era i tampoc existia l'ésser que havia picat a la porta. Així que tots es van mirar amb cares que feien pena. Estaven espantadíssims, no es podien creure el que acabava de passar.

I per al sùmmum, va aparèixer una gran flamarada al centre del cercle format. A la gran majoria del grup, se li va obrir tant la boca que podria entrar-li, fins i tot, aquell estrany foc blau. I quan el Rodri quasi va començar a expressar la seva incertesa, es va escoltar un riure amb maldat que sortia d'aquell foc.

Les ampolles, menys la que portava ell a la mà, van començar a volar pels aires. Tot estava sent mogut per una entitat desconeguda, fins que allò mogut van començar a ser els pobres nois que, malauradament, van decidir fer una ouija aquella nit del 31 d'octubre.

La primera víctima d'aquesta desgràcia sobrenatural va ser el més gran, el Tomàs. Aquest, sense esperar-s'ho, va començar a levitar com si una força divina l'agafés del coll i el pugés cap a dalt. Tenia totes les extremitats estirades i el cap mirava en direcció al sostre. Al moment d'intentar pronunciar algunes paraules, el dèbil cos es va veure empès amb una duresa que va fer esquerdar una mica la paret quan el jove va impactar contra aquesta. I així va seguir; adalt, avall, esquerra, dreta... contra els ciments. El sacseig va finalitzar quan, per la boca d'en Tomàs, va sortir l'últim alè de vida que quedava d'aquell xic que havia sigut el referent dels seus tres amics des de ben petits, un germà gran d'altre sang.

Els tres nois restants van quedar bocabadats. La ment d'aquests no processava el que acabaven de presenciar i com la vida del seu model a seguir s'havia marcit en tan sols 1 minut amb aquella brutalitat.

—Nois, ja plorarem després, hem de fotre el camp d'aquí ara mateix si no volem aca... — En Rodri va quedar-se a mitja frase.

Al moment de quasi acabar de pronunciar l'oració, controlat per un ens, va trencar l'ampolla de Vodka que sostenia a les seves petites mans contra el terra. Aquesta va quedar feta esquerdes, deixant una desgràcia amb tot ple de vidres i moll per l'alcohol. Va quedar-se amb el coll de l'ampolla a les mans, tot ple de pinxos afilats que, en un impuls que ell no va controlar, va clavar-se en el coll. Produint així una hemorràgia que el feia perdre molta sang per moments. La brillantor dels seus ulls verds s'anava esvaint per moments i, amb ells, l'humor que faria aquella situació més amena.

Mentre agonitzava estirat al terra, l'Ivan, amb els ulls plens de llàgrimes en veure el seu company de vida lluitant per sobreviure, va córrer per intentar socorre'l.

En fer la primera passa, el turmell del peu esquerre va partir-se, provocant la caiguda del noi a terra. Un cop el primer os s'havia partit, va ser un no parar. Tota l'ossada del seu organisme va anar partint-se una a una, poc a poc i dolorosament. A cada dislocació emetia un crit d'angoixa. Les seves faccions de nen petit s'havien tornat en l'expressió d'un patiment profund i la gorra que havia portat aquell dia es va desadherir del seu cap.

El Milo va quedar-se completament perplex, sense saber com reaccionar a tot el que acabava de visualitzar. L'únic que es movia del seu cos eren els seus ulls, que s'agrandien a cada crit de l'altre noi. La boca era tancada, com si estigués cosida, i era incapaç de pronunciar una síl·laba. Finalment, va tornar a la realitat quan l'últim crit de l'Ivan es va escoltar un segons abans de que el seu coll es partís, i quedés estès a terra completament immòbil.

El noi més petit, i l'únic supervivent, va caure a terra agenollat. Va deixar caure tant el cap, que mirava cap a les seves cuixes; com els braços, que es fregaven amb el terra. En el silenci profund només s'escoltava el seu plor amb sanglots. En la penombra només es distingien les llàgrimes que regalimaven per les seves galtes per, posteriorment, caure a terra. No calia fer un discurs, ni cridar, ni donar cops... Amb aquella plorera muda ja era més que suficient per a saber que li havien arrabassat el que més volia i havia quedat mort en vida.

En adonar-se que seguia allà dins, envoltat de les parets que havien vist com els seus amics es desprenien de la vida, va fugir tan ràpid com les cames li van permetre. No es fixava ni per on passava, la desesperació, només buscava la llum de la sortida. Quan corria pel passadís que el portaria a l'exterior, va escoltar per últim cop aquella veu esgarrifant que deia: “els monstres i els fantasmes son reals, viuen dins de nosaltres i, a vegades, guanyen”.

I finalment, va arribar al carrer que restava desolat i fosc. Sol, sense els seus confidents i companys de vida. Els milionaris deixaran una marca per sempre al meu cor i, d'aquesta manera, estaran vius per sempre.

EPÍLEG

(Valeria Sánchez Roldán)

Tinc molta mala sort. Suposo que és perquè soc negre, sí, un gat negre. Des que soc conscient m'envolta la desgràcia. No us explicaré els meus miserables inicis, perquè prefereixo oblidar-los. Però puc dir que m'han deixat seqüeles bastant preocupants, almenys en estàndards humans (que no s'apliquen a mi, així que tant em fa). Veure tanta desgràcia eventualment fa que aquesta no sigui per a tant, o fins i tot que t'acostumis i t'agradi.

Irònicament, la desgràcia em fa gràcia. Així que he dedicat la vida a ella, com ella s'ha dedicat a perseguir-me. Tots els relats previs són tan sols instàncies en les vides de persones que han tingut la mala sort de creuar-se amb mi. Relats que m'he dedicat a causar i observar, perquè per mi això és entreteniment. Potser per altres també ho serà, veure el patiment, els cossos destrossats, mutilats, la desesperança dels altres... Quina mala sort, oi? I seré tot el macabre que voleu, això

sí, penso que han de ser recordades per la posterioritat i per tots aquells que ho gaudeixen tant com jo.

Suposo que això és un testament de la meva existència, no pretenia escriure'l, amb els relats ja m'afanyaria. Però m'estic morint i tan sols em queden aquestes onze bizarres vides que he viscut, així que vull ensenyar-les al món, per qui es trobi aquests escrits. Considereu-los el llegat d'aquest miserable gat.

És estrany, en veritat, que encara amb totes les experiències que he tingut mai no hagi estat tan a prop de la mort fins ara... ni quan la noia psicòtica aquella em va esguerrar el maleït ull l'he passat tan malament. I m'enfada, perquè de totes les maneres de morir, m'està emportant la vellesa. No tinc por, ni cap penediment, només un buit perquè acabi així. Mala sort...

Agraïments

Nosaltres, l'alumnat de 4t ESO de l'Institut Nicolau Copèrnic, concretament al projecte RCS de l'àmbit lingüístic, hem escrit aquests relats i volem expressar el nostre agraïment més sincer, per la col·laboració desinteressada en l'elaboració d'aquest llibre, a les persones i entitats següents:

Per començar, un agraïment molt fort a la nostra estimada professora MARTA RAMOS per estar sempre al nostre costat donant-nos ànims, i donant-nos molta motivació. T'ESTIMEM I SEMPRE HO FAREM.

A continuació, agraïm a la Núria Armengol per haver escrit el pròleg del nostre llibre de relats de novel·la negra, d'una manera molt ràpida i voluntàriament.

També agraïm a l'escriptora Laia Fàbregas per fer el taller d'escriptura creativa i per fer-nos millorar els nostres textos.

La Tessa Julià ens ha donat idees i força per seguir endavant.

I per últim, als nostres companys pel treball en equip que hem fet tots junts. Ens hem divertit i han estat moltes hores d'esforç per poder completar-ho. A més, aquest projecte ha ajudat algunes persones a descobrir una nova passió.

GRÀCIES A TOTS I A TOTES PER FER
POSSIBLE EL NOSTRE LLIBRE.